

PÉTERFAI JÁNOS ISTVÁN

MITIKUS ÉS MESÉS

HŐSÖK

(Péterfai János István művei – 2. kötet)

RSFK Könyvtár 2.

Kiadja: „A Régi Sci-Fi Kedvelői csoport”

Írta: Péterfai János István

Szerkesztette: Györgyi Ákos

Készült: 2022-ben

A sorozatban megjelent:

1. Péterfai János István: Holdbéli Türkiz Tengerek

Tartalom

BEVEZETÉS JELEN KÖTET ELÉ.....	5
CSODASZARVAS	7
I. AZ ÉGI CSODASZARVAS	9
II. NIMRÚD.....	11
III. MAGÚR.....	13
IV. HUNÚR	14
V. VADÁSZATOK.....	16
VI. A SZARVAS ÜLDÖZÉSE.....	19
VII. SZÉP SZIGET	21
VIII. NIMRÚD HALÁLA.....	22
IX. VISSZA SZÉP SZIGETRE	24
X. LÁNYRABLÁS.....	25
XI. AZ ESKÜVŐ.....	28
XII. HUNOK ÉS MAGYAROK.....	30
LÉBOR GABALA EIREAN – HÓDÍTÁSOK KÖNYVE.....	33
1. CESSAIR NÉPE	35
2. PARTHOLÓN NÉPE	36
3. NEMEDEK NÉPE	36
4. FIR BOLGOK NÉPE.....	37
5. TUATHA DÉ DANANN NÉPE	38
6. MIL FIAI NÉPE	38
MURINA KIRÁLYNŐ.....	41
I. MURINA HÁBORÚBA INDUL	43
II. AMAZON SEREGEK ÚTJA.....	47
III. MURINA HARMADIK ATLANTISZBAN.....	52
IV. MURINA BIRODALMA	57

TOLLASKÍGYÓ	63
CSILLAGKAPU	70
TEUTA KIRÁLYNŐ	71
PARTHOLÓN KÜLDETÉSE	73
RASDI	75
TAR LŐRINC.....	77
A SZENT ANNA-TÓ	79
A BÁLVÁNYOSVÁR LEGENDÁJA	83
HUNGÁRIA BERTÁJA.....	87
HUN	89
KUFU	93
FANTÁZIA HAJÓJÁN SUHANVA	97
HAT SEP SZUT.....	101
RÁ.....	104
MAJA	105
TORMA ZSÓFIA	106
MACSKALEGENDA	107

BEVEZETÉS JELEN KÖTET ELÉ

Igen, ismerjük őket.

Ők a Hősök, akiknek alakjait régi mondák és mítoszok őrizték meg. A semmiből jöttek és hatalmas küzdelmek, harcok során a mélyből, az ismeretlenségből felküzdötték magukat, hogy beírják a nevüket az emberiség örök emlékezetébe.

Jelen kötetben ismert és kevésbé ismert hősök kalandjai elevenednek verses formában.

Hunor és Magor, Tollaskígyó, Kufu, Hat Sep Szut, ki az aki, ha valaha is tanulta az irodalmat és a történelmet, akkor ne tudná, kik is voltak ezek?

És hozzájuk csatlakozik Murina valamint Teuta királynő, és Berta valamint Rashdi királyné is, és még sokan.

A kötet végén a sok mitikus hős mellé csatlakozik egy új, különleges szereplő - macskatartóként a kedvencem - Karmos Mio.

A történeteket az előző kötethez hasonlóan a népek, és szereplők bemutatásának hatalmas tárháza jellemzi, és a verssorokban sűrűn sorakoznak a kifogyhatatlan nyelvi játékok és egymással versengő kulturális utalások.

Akkor most ugorjunk fejest ebbe a mítikus világegyetembe!

GyÁ

CSODASZARVAS

I. AZ ÉGI CSODASZARVAS

Hatalmas teljesség, Ég pompás szarvasa,
Szár, mely aransárga, s ezüstlő a Vasa,
Éji Csodaszarvas, forogsz a tejúttal,
Pettyeid közt vízzel, mélységes mély kúttal.

Csudás Éji Bura, millió pettyeddel,
Ha netán búsulnánk, rosszkedvünket vedd el,
Szemünket ígésző pompázatos látvány,
Csillagtól származni nagy előny, nem hátrány.

Csodaszarvas anyánk, te csillagos égbolt,
Aki éjjel ragyogsz, s véled lép a szép Hold,
An isten szarvasa, aki szültél minket,
Szeressed népedet, amint eleinket.

Minden ember csillag, az Égtől születik,
Isteni parancsra ide alávetik,
Majd halála után lelke Mennyekbe száll,
Hanem, ha gonosz volt, a Pokolban kószál.

Pokolban pirítják évmilliárdokig,
Csillagtűzben izzik több millió fokig,
Amint a gonoszság kiég a lelkéből,
Lelke fényből áll majd, szintiszta elméből.

Mag az ifjú ember, Hun a Hon lakója,
Mag is, Hun is csillag, szívünk dobbantója,
Hun, mikor elhunynak, s egekbe száll lelkünk,
Mikor a szent fénytől teljesen elteltünk.

Az, aki őseit dórén veszni hagyja,
Testvéreit unja, fiát megtagadja,
Isten ellen vét az, de most menjünk lesni,
Őseink kutatni, őket megkeresni.

Csudaszarvas segít nagy feladatunkban,
Mutatja az utat titkos őshonunkban,
Tág csillagos égbolt tündérnép hazája,
Innen jött a magyar, akárki meglátja.

Csudaszarvas fején tündöklő Nap ragyog,
Homlokán Telihold, épp egyforma nagyok.
Arany a Napisten, a Hold ezüstfehér,
Ragyogó sugaruk mindenhova elér.

Szarvas fején agancs, hét ágra ágazik,
Mindegyik ágáról egy törzsünk származik,
Hét a király neve, hét napból áll a hét,
Hét ágra tűz a Nap, ontva ránk szent hevét.

Agancs ágán ékek gyújtatlan gyulladnak,
Csillagok ragyognak, s reggel elolvadnak,
Oldalán a pettyek ragyogó csillagok,
Ezer a csillaga, fején Nap s Hold ragyog.

Éji Csudaszarvas lépte halk, nesztelen,
Fordul a tengelyén, ki nézi, fesztelen,
Nagy nyugalom szállja meg a néző lelkét,
Megérti őseit és Isten szent elvét.

Csuda a szent Sütő, Suta-Szarvas égbolt,
Csúd-tó a Déli-tó, jajj, e kor de rég volt,
South, mondja az angol, Süt az bizony nekünk,
Szud-Án déli ország, régen volt vidékünk.

Ta-Weret a Tájat Ferdíti, Forgatja,
Pörög a Földország, Ta-Weret mozgatja,
Sarkcsillagba verve két hatalmas pózna,
Forgat az istennő, mintha csak lapozna.

Fenn az égen lakik Szép Tündér Ilona,
Mely a büszke Magok és Hunoknak hona,
Ott sétál kertjében, melyet a Nyíl öntöz,
Csillagvirágot szed, s fénykelmébe öltöz.

Ott a Csudaszarvas, ezer csillag laka,
Tündér Ilonának felénk nyíl ablaka,
Onnan tekint reánk, integet is néha,
Láthatnád is olykor, ha nem lennél léha.

II. NIMRÚD

Úr-Nim, az Oroszlán, kitől a Nem ered,
Nim Elámnak neve, tudja okos fejed,
Ním-et Oroszlán nép, zászlaján hordozza,
Angol a Napistent oroszlánként hozza.

Rúd meg egy petrence, hosszú is, veres is,
Kocsi rúdja lenne, igen is, meg nem is,
A Vörös Oroszlán ekként maga a Nap,
Másként az Órion, mondja táltos, s a pap.

Ő maga a Vadász, azután a Kaszás,
Lelkek vezetője, de nem az ős Patás,
Ő a Kilenc Vitéz, Vezér úr, ki vezet,
Amikor elhunytál, adjál neki kezét.

Nimród a Nagy Vadász, az Úristen előtt,
El se jött még az Úr, s már sok vadat lelőtt,
Sok kardfogú tigris bánta kődárdáját,
S barlangi oroszlán kerülte lándzsáját.

Kardfogú, s Késfogú kedvenc étke népünk,
Ebből a vadászból mi bizony nem kérünk,
Barlangi oroszlán, balti tigris, s medve
Nimród nyilaitól leszön általverve.

Nimród a magyarok vadászó ősapja,
Nagy Vörös Oroszlán, ki az étet adja,
Gondolt egyszer egyet, mene lánynézőbe,
Gyönyörű lányokkal enyeleg évodve.

E naparcú lányok népe volt a szapir,
Kedvenc drágakövük a csillogó zafir,
Ruhájuk piros ház, szemük kéklőn ragyog,
Szemük elbájoló, kis égő csillagok.

Ankisa a leány, ki rá hálót vete,
Ankisa lett Nimród égő szerelmese,
An a Menny, Ki a Föld, Sza a népünk neve,
Anki An istennek neje volt eleve.

Tudni kell, a lányzó valójában lángzó,
Heves, forró, izzó, tüze naputánzó,
Lán a Naporoszlán, a Lán hosszú hajú,
Minden szapir leány naporoszlán fajú.

Ezért az oroszlán Leon, Lion nevű,
A Leány tüzes nap, lángja sütő hevű,
Hajadonnak haja folyik, mint a nagy Don,
A Csaj folyó hajú, haja szép tulajdon.

Szép Enéh, Ankisa tán a szarvas ünő,
A csillagos égbolt feljövő, s eltünő,
Csodaszarvas lenne Hunor s Magor anyja,
Ég és Föld szólója, akárki láthatja.

Nimród és Ankisa esküdtek a kőre,
Népük minden tagját hívták esküvőre,
Is-Ku, a Fény-Szájú hívta meg a népet,
Amikor Ankisa s Nimród frigyre lépett.

Kő Anya, a nagy Föld, frigyük megáldotta,
Ki Anya, a szent Föld, áldását osztotta,
Termékenység anyja Ankisza szülője,
Ő maga is elment a nagy esküvőre.

Egy férfinak egy nő, ez Ten rendelése,
Dicső szavárdoknak páros kedvtelése,,
Ten kedvében járva, egy nőnek egy férfi,
Nem lehet több nője, akármilyen vérfi.

Aki ezt a törvényt hüen nem követi,
Sátán köpedékét Istenünkre veti,
Bosszuld meg, nagy Isten, a törvénszegőket,
Küldd a Patást rájuk, égesse meg őket!

III. MAGÚR

Ankisza, a Sza nép Anki istennője,
Megszülte két fiát alig esztendőre,
Eker úr, az Ikrek nemes védőszentje
Segíté a szülést, aki Isten kentje.

Eker kisebb isten, sok iker védnöke,
Ék-Er csillagisten, az Ikrek elnöke,
Ábrája oroszlán, két oroszlán szembe,
Isten tette be a Világegyetembe.

Hermész Triszmegisztosz, Tud isten, a Tudó,
Háromszor Hatalmas, nem oly lótó-futó,
Mondá, ami fenn van, legyen az itt lenn is,
Ami itt lenn vagyon, legyen az ott fenn is.

Ezt őrzy a magyar isteni szent nyelvén,
Tíz jégkorszak óta, Tudó isten elvén,
Tud, aki Thoth, okos, ékes a tudása,
Csillagokból ered szava bő forrása.

A Mag égi csillag, ezt mondja a Magas,
Tudja, ki akarja, aki nem szélkakas,
Egyszer ezt mond, máskor épp az ellentettjét,
Így rombolja népünk szívből jövő kedvét.

A Magos csillagos, mint a Kendermagos,
Tyúkocska ruháján Kendúr a csillagos,
Máglya „Csillag-Folyó”, Mag-Ma a Ma Magja,
Má földanya hová Mágnességét rakja.

Mágus úr köpenyén csillagok ragyognak,
Főjén a Nap mellett helye van a Holdnak,
Mag-Szat a szent méhben csillagkeletkezés,
Napút a szülő út, végén magzat kelés.

Ami fenn van, legyen lenn is, benn a földben,
Növények magvai sarjadjanak bőven,
Mag a Van közepe, létünk eredője,
Egész emberiség dicső éltetője.

Csillagmagok ura a Nap gyémánt tömbje,
Magok ura Mag-Úr fénylő arany gömbje,
Jelképe Oroszlán, aki Magúr nevű,
Utuként utazva nyolc küllős kerekű.

Ankiswa megszülte Magor fiacskáját,
Ósi szent magyarok napját, oroszlánját,
Aranylott a haja, mint a Nap sugára,,
Aranyló hajjal jött Magor e világra.

IV. HUNÚR

Mennyei Földanya folytatta a szülést,
Háznépe asszonyi meg a felkészülést,
Jött a másik baba, szinte ezüst hajjal,
Ezüstlőn ragyogott, mint a derűs hajnal.

Haja szintén szőke, bár nagyon világos,
Aranyezüst színű, ezüst tűztől lángos,
Eker úr mosolygott, szép ikrek születtek,
Kiket Anki asszony két keblére tettek.

Hu-Na csillagháza, a Hun égi csillag,
Kiket fel az égre istenkézzel írtak,
Ötágú és lilás a Hunyor virága,
Ki Hunor jelképe, földből nőő ága.

Párta-Hunya ragyog, ő a Párta Csillag,
Házasság mutató, hej de nagyon bírlak,
Tele az ég hunnal, akik maggá válnak,
Lejönnek a földre, ha szülőt találnak.

A Hugya is csillag, Húg a kistestvéred,
Mindig segít neked, ha szépen megkéred,
Égi vizek folynak a csillagok között,
Onnan lesz esővel Földanya öntözött.

Hunter angol nyelven Hun-Csillag értelmű,
Vadász jelentése ómagyari nyelvű,
Ő Vezér, Órion, Nimród fenn az égen,
Csodálatos képzet csillagi vidéken.

Lú-Hun-Ga Hun Ember sziklakemény Háza,
Enkidu éji táj ősi nagy vadásza,
Un-Ug az Első Nép Unug városában,
Uruk, másként Erek, Irak valójában.

Hun a Nagypiramis, főleg a teteje,
Hu-Fu Hunok Fője, Ku-Fu, ki nagy Keve,
Hun a Szfinx ősnéve, Abu-Hul Hol-Apa,
Hun a Hon, mint Ehun, nevet néptől kapa.

Szép Alsó-Egyiptom Hun néven volt ismert,
Pompázatos tájék, fele öntözött kert,
Másik fele vadon, tele szárnyasokkal,
Vizekben halakkal, mezőn vaddal, sokkal.

Junu Csillagváros, „Csillagok”, szó szerint,
Óbéliszkőn csillag, ragyogva szerte int,
Híres egyeteme Jununak páratlan,
Tudtól jött tudása máig feltáratlan.

Amikor a szemünk becsukjuk, behúnyjuk,
Gyakran akkor, ha a fals beszédet únjuk,
Máskor megfáradva aludni készülünk,
Húnyva a csillagunk, s ágyunkba térülünk.

Elhúnyva a lelkünk csillagként égre száll,
A hatalmas Kaszás csillagokat kaszál,
Vezér, aki vezet, istenfénybe visz át,
Ám most nézzük újra Nimródot s Ankiszát.
Magor elsőszülött, mégis bátyja Hunor,
Magyar fiatalabb, ha idősebb Hunyor,
Mindketten egymásnak öccse és a bátyja,
Ki e csudát hallja, a száját is tátja.

A két kicsiny baba, két csillag, szopni kezd,
Szopd a Csillaggyermek, emlőt el ne ereszd,
Fejlődj, növekedjél szüleid kedvére,
Teremtő Istennek legfőbb örömére.

V. VADÁSZATOK

Nimród, az ősvadász, járta a világot,
Mint Vörös Oroszlán, aki sokat látott,
Hiszen maga a Nap, ki nyilat sugároz,
Amely vadat meglő, az már nem futkároz.

Éjszakon ezüstlőn Üveghegyek állnak,
Jeges szelet fűnek a déli világnak,
Délszakon az Alpok, Aláj és az Altáj
Jégpajzsot viselők, fehérítő jégfaltáj.

Hanem az állatok, melyek lábon állnak,
Nimród nyilaitól mind zsákmánnyá válnak,
Barlangi oroszlán, s nagy barlangi medve,
S barnamedve dühöng, fogával kérkedve.

Földneheze mamut, gyapjas bundájával
Dacol a hideggel, a jég országával,
Nagy gyapjas orrszaru dübörög a tájon,
Vadászok elől fut, ebédde ne váljon.

Östulok, vadtulok, s az erdei bölény,
Mind azt hiszi dőrén, nála van a fölény,
Kosok, bakok, ménék, hímek és a kanok
Levadászására errefelé van ok.

Télen nincs mit enni, csak húst, a vermeltet,
Jégországban nincsen meződ, nincsen kerted,
Tél végén negyven nap, amíg húst nem ehetsz,
Kiürül a sok hús, s majd húst újra vehetsz.

Vadászgatott Nimród, lelőtt bármely vadat,
Röptében lőtte le a sebes madarat,
Amint két szép fia nőttön növogetett,
Elkísérte apját, a Vadász öreget.

Nimród több fiat nemz, de a legügyesebb
Mind között az ikrek, a két legidősebb,
Hunor is, Magor is lóhátról nyilazott,
Pontosan lelőtték, ha látták, mi az ott.

Büszke volt nagy Nimród két dali fiára,
Mivel a határba még gyakran kijára,
Apáknak öröme, ha fiak különbek,
Látta, mint vadásznak, sosem ücsörögnek.

Ekkor Hunor s Magor lát egy csodás vadat,
Elfogni nem elég ügyesség, s akarat,
Kérték Nemród királyt, építsen kolostort,
Melyben a két ifjú tudományba kóstolt.

Öt évig tanultak világtól elzárva,
Enjük gondosan lett a világra tárva,
Tudták már, ki a vad, színekben pompázó,
Táltos és máguspap volt a magyarázó.

Amint Hunor s Magor naggyá cseperedtek,
Most már egyedül is vad után eredtek,
Nevetett két szeme apjuknak gyakorta,
Amikor két fiát lován pillantotta.

Szívbéli örömmel mondotta magának,
Meg édesanyjuknak, csodás Ankiszának,
Adjunk sátrat nekik s véle szabadságot,
Szálljanak szárnyukon, járják a világot.

Édes gyerekeim, én már öreg vagyok,
Vadásztudományból többet nem adhatok,
Kaptok annyi erdőt, lovat és országot,
Élhetek gond nélkül, kaptok sok jószágot.

Ha lehunyom szemem, országom tiétek,
Osszátok meg földjét, gondját is vigyétek,
Védjétek a népet és a becsületet;
Az apai áldás régen így született.

Ankiswa más neve Enéh volt valóban,
Fűröszté fiait mindenféle jóban,
E-Néh Nék-Házából megölelte őket,
S nem tartotta vissza az anyai könnyet.

VI. A SZARVAS ÜLDÖZÉSE

Zöld pázsitos dombon üték fel sátrukat,
Középen a tengelyt, a fő sátorrudat,
Gyúrt gypjával fedték, száz leányzó gyúrta,
Néhány óra alatt állott a két jurta.

Mentek vadásztatni, hanem a vad fogyott,
Jól látható módon egyre fogyatkozott,
Eltűnt a szélsebes, s a barlangi medve,
A hűsítő vermek nem lettek megtelve.

Elolvadt a jégpajzs, a sok jég vízzé vált,
Szürkellő egekből hó csak télen szitált,
Nem volt többé mamut, orrszarvú se talán,
Kiveszett nagyeros, a busa oroszlán.

Egyre messzebb mentek vadászni, halászni,
Sík, tágas rónákon nyíllal madarászni,
Sűrű rengetegben bókásztak vad után,
Hol a számtalan vad állt, s csak nézett bután.

Ötven – ötven legényt majd kiválasztának,
Vélük iramodnak néki a pusztának,
Majd ha az első hó a télen lelesik,
Útjukat majd akkor haza felé veszik.

Bövények, vadtulok, vaddisznók, szarvasok
Embert sosem láttak, békés hatalmasok,
Nem bántották őket, inkább jobban esett,
Ha szemük magános és gyors vadra esett.

Egyszer aztán láttak egy különös vadat,
Futottak utána, mint sebes áradat,
Utána, utána! – mondá Magyar s Hunor,
S a dali száz vitéz mind utánuk ugor.

Csodaszarvas volt az, fején a két szarva
Össze volt fonódva, s fénnel egybetartva,
Lebegett, csillogott, lassan körbe forgott,
E szarvas a fején egy tejutat hordott.

Szarva ága-bogán csillagok ragyogtak,
Felgyúltak estélen, s reggelre elfogytak,
Napcsillag tündökölt két agancsa között,
Homlokán ezüst Hold szűrt fényben körözött.

Két szeme sötét tó, mint fekete gyémánt,
Dereka hajlékony, vékony, lengő fénypánt,
Nádszál karcsú lába földet nem érinti,
Amit mutat lába, azt virággal hinti.

Négy lába a világ négy tartópillére,
Tavaszpont és őszpont mindig visszatére,
Napfordító télen, napfordító nyáron,
Égboltunk tartója ezen a világon.

Csodaszép egy szarvas! – kiáltotta Hunor,
Ki az égügyekben gyerekkortól tudor,
Utána, utána, érjük gyorsan utol,
Elkapunk szép szarvas, akármerre futol.

Szaladott a szarvas, mint a sebes szélvész,
Játszadozott velük, mint libbenő kérész,
Mint egy bájos tündér, eltűnt majd felbukkant,
Némelyik legényük ettől majd' megpukkant.

Szaladj édes lovam! – biztatták lovukat,
Legények nem bírták, elhagyták sokukat,
Habos volt már sok ló, nem tudtak vágatni,
Inkább vágytak volna zabot ropogatni.

Nyíl nem fogta szarvas vezetgette őket,
Hívta, csalogatta a gyors üldözőket,
Aztán csak elillant, az égen száguldott,
Pettyes oldaláról hullócsillag hullott.

VII. SZÉP SZIGET

Szép szigetre értek, szépséges szigetre,
Körbe folyta földjét négy folyónak medre,
Szép az ősi földség, Szépisten lakhelye,
Szépapa örvendez, s Szépanya is vele.

Ameddig a szemük elért a távolba,
Dús, zöld erdők álltak, egymás után sorba,
Köztük zöld fűvel virágos nagy mezők,
Terjengő síkságok, smaragdszín legelők.

Folyóvizek folytak keresztül és kasul,
Szépségüktől a szem, s a száj megittasul,
Kék tavak ragyogtak, bennük hal, ezernyi,
Csak legyen elég kéz hálóval kimerni.

Övükig gázoltak a dús nedvű fűben,
Virágok közt jártak, aranyló derűben,
Terebélyes nagy fák gyimilcseket adtak,
Amint a szigetre mind beljebb haladtak.

Be szeretnék itten maradni örökre!
Áradozott Hunor, s néz a legényfőkre.
Én is, testvér, én is! – mondá Magyar, s ámul,
Száz legényük szinte szájátátva bámul.

Vajon mit szól hozzá öreg Édesapánk?
Az már igaz, holnap gyorsan lóra kapánk,
Haza megyünk, testvér, s kikérjük tanácsát,
Fejünkre áldását, jövőnk biztos ácsát.

Hét nap és hét éjjel, hét hegyen vágattak,
Nem várták azokat, akik lemaradtak,
Vadat nem öldöstek, csak amennyi kellett,
Futottak a lovak, az idő meg tellett.

Hol jártak az ifjak? Tudd meg, É-Den táján,
Talán Csallóközben, a Duna lapályán,
Talán Bura Nuna széles, nagy síkságán,
Szép Sziget, Dél Sziget vizenyős országán.

VIII. NIMRÚD HALÁLA

Amint megérkeztek, siettek apjukhoz,
Nagy uralkodóhoz, dicső királyukhoz,
Látták, apjuk gyenge, szeme is szomorú,
Reszketeg a hangja, nagyon idős korú.

Kétszer is hét napja, s hét éje vadásztok,
Tizennégy esztendőn lovakon vágtaztok,
Egy ma egy esztendő, Éva asszony íve,
Közben majd megszakadt jó atyátok szíve.

Bocsáss meg, jó apánk – mondta Hunor halkán,
Láttunk egy országot, gazdag vadban, halban,
Csudálatos szarvas mutatta az utat,
Rejtélyes szép szarvas, aki utat mutat.

Lefesték a szarvast, Nimród csak sóhajta;
Ilyen szarvas nincs is, nem is földi fajta,
Tündér Szép Ilona küldte le az égből,
Ez az Égbolt Sarvas, az ősi mesékből.

Szeretnénk szép földjén sátrunkat leverni,
Estélen aludni, reggel újra kelni,
Elköltözni innen Szép Sziget földjére,
Hol az illatos fű az övünkig ére.

És az én országom már nem kell tinéktek,
Más tájakra vágytok, más földekért égtok?
Apánk, van még fiad, van még több testvérünk,
Add nékik országod, mi más tájra térünk.

Szeretettel kérnénk apai áldásod,
Tanácsod is mondjad, mi a meglátásod,
És, ha úgy gondolod, add ránk áldásodat,
Ereszd szabadjára két iker fiadat.

Jertek ide nyomban, térdeljetek elém,
Áldásomat adom életem végételen,
Reszkető kezemet fejetekre teszem,
Amint mostan mondom, majd minden úgy leszen.

Eredjete fiúk, Isten vezéreljen,
A Nap nektek étket bőséggel érleljen,
Áldásom reátok, szerencse kísérjen,
Akár merre jártok, csak szerencse érjen.

Ezt mondá hős Nimród, szavát halkán mondta,
Majd Hunort és Magort homlokon csókolta,
Még egyszer megpihent rajtuk tekintete,
Éltének az Isten ekkor végét vete.

Lelkét kilehelte, mely szállt a magasba,
Isten fényhonába, Vadász csillagzatba,
Nimród e csillagkép nevét máig tartja,
Ez az Ég Fiai dicső akarátja.

IX. VISSZA SZÉP SZIGETRE

Meghalt Nimród király, pompával temették,
Testét balzsamozták, majd sírboltba tették,
Nagy halotti toron éltét magasztalták,
Majd sírboltja száját kővel befalazták.

Akkor Hunor s Magyar csendben elbúcsúztak,
Anyjuk, s az asszony nép sós könnyekben úsztak,
Apjuk nagy országát öccseikre hagyták,
Öccseik vállára örökségük rakták.

Átkeltek hét hegyen, hét völgyön sorjában,
Csendben lovagoltak nagy puszták porában,
Mezőkön vágattak, csermelynél itattak,
Minden fontos kérdést buzgón megvitattak.

Nem öltek állatot, csak amennyi kellett,
Amennyi étkükhöz sütvé szükségelt,
Mentek, mendegéltek, este tábort vertek,
Erőt az éji ég látványából mertek.

Fenn az égen folyik egy hatalmas folyó,
Ég nyílása, a Nyíl, csodás csillagtojó,
Tejút két ága közt gyönyörű Szép Sziget,
Rajta szép palota, körötte kert, s liget.

Esténként azt nézték a tábortűz mellett,
Csak parázspattogás törte meg a csendet,
Látták, Szép Ilona kilép a házából,
Hívogatta őket a szent palotából.

Bora Nuna partján sebesen vágáztak,
Idig Inna vizén által hajókáztak,
Arasz folyó keskeny medrén átugrattak,
Uzun gyógyvizében fürödve vigadtak.

Evilát földjéről Kus tájára értek,
Nod szép síkságáról Kur erdőbe értek,
Itt folyik a Kur-A, Kur-Vize sebesen,
Hol több csikos tigrist lopva értek lesen.

Hósapkás Ararát, ki a Hegyek Atyja,
Erre emelkedik, fejét fennen tarja,
Kettős kúpja csillog fenn az égmagasban,
Gyakran eltűnik sok ezüst felhőhasban.

Sza nép országa ez, magyarik földsege,
Szapirook tájéka, Ádám öröksége,
De Magor és Hunor elhagyták e földet,
Hívta, hívogatta a szent szarvas őket.

Végre megérkeztek, véget ért az útjuk,
Szép Szigetre értek, amint ezt jól tudjuk,
Akkor leborultak, majd hálát rebegtek,
Istennek köszönék, hogy jó útra mentek.

Áldották a szarvast, a Csillagos Eget,
Aki minden este némán megérkezett,
Szép vidékre csalta, csalogatta őket,
Ifjú vadászokat, új honkeresőket.

Több napja ott laktak, de senkit sem láttak,
Vadak között jártak, vadak között háltak,
Öcsém, nézzünk széjjel! – s mentek csatangolni,
Pompás rónaságon szertebarangolni.

X. LÁNYRABLÁS

Amint a ligetben, csalitos berekben
Kalandoztak csendben, erdőben, kerekben,
Mit nem láttak egyszer, elállt szemük, szájuk,
Szinte megdermedtek, oly látvány várt rájuk!

Forrásnak tövében, patak közelében,
Selymes zöld pázsiton, ama nap delében,
Egy nagy csapat leány szép körtáncot lejtett,
A körtánc hevében mindent elfelejtett.

Voltak vagy százan is, avagy tán még többen,
Karikában járták, lábuk szinte röppen,
Körbe, karikába, úgy keringtek körbe,
Egyik sem mutatta, tán most esnek törbe.

Összefogódzkodva keringtek és ingtak,
Bájos tánc ütemén topogtak és ringtak,
Középen két leány táncolt szép kecsesen,
Magor, s Hunor nézte fülíg szerelmesen.

Az a két lány oly szép, oly tündéri szépség,
Rájuk pillantani, szinte az is vétség,
Napra nézni lehet, de nem a lányokra,
Aki rájuk bámul, nem viszi az sokra.

Elveszti az eszét, aki őket nézi,
Az őket nézőket a két lány igézi,
Hunor is, Magor is eszét veszejtette,
Nézzvén, a szemüket rajtuk felejtette.

A Napra lehetett óvatosan nézni,
De a lányokra nem, másként kell itt kérni,
Gyorsan előtörtek, a módját megadták,
A sok visító lányt mind nyeregbe kapták.

Uzsgyi neki, vesd el magad! – s elvágtattak,
Maguk után sívó üres rétet hagytak,
Robogott a kis had, robogott sebesen,
Vitték a lányokat tüzes szerelmesen.

Mikor a sátrakhoz érkezve robogtak,
Az ifjak lovukról gyorsan leugrottak,
Aztán a lányokat gyöngén leemelték,
Majd karjukat nyújtva sátrukba vezették.

Hunor is, Magor is azt kapta nyergébe,
Aki a körben állt, emelve röptébe,
A többi száz legény más száz leányt rabolt,
Visített a sok lány, már egyik se danolt.

Reszkettek a lányok, vagy csak úgy tettették,
Mivel a lányrablást nagy örömmel vették,
Éppen százket leány, s két királylány közte?
Eszük szárnyalását a vágy megkötözte?

Megtudták, a lányok apja Duló király,
Udu Ló, Nap Ember, s lehet, lesz nagy viszály!
Dúl tündérnép ura, harcosa számtalan,
Édesanyjuk, Jolán, sír és vígasztalan.

Hunor párja Teja, Magor párja Maja,
Mindkettő haja don, mint folyó a haja,
Arany tündérhajjal, vakító kék szemmel,
Tündér királylányok, telve szerelemmel.

Maja mondta: - Magor, mégiscsak úgy illik,
Kérd meg kezem, kérlek, mert jönnek a villik,
Szörnyű éjharcosok, apám éji népe,
Vélük aranytündék, s életednek vége.

Nem félek én tőlük, de hallgatok reád,
Nem lehet ellenség kedves Édesatyád,
Jó Jolánda úrnő napam lesz majd mára,
Meggérem kezedet, mondom, nemsokára.

Hunorral az ügyet meghányták, vetették,
Duló elé menvén ügyük helyre tették,
Duló és Jolanda ügyüket pártolták,
A két dali bajnok ügyét nem gátolták.

XI. AZ ESKÜVŐ

'A lánok' úratyja, naptündék királya,
Éjtündék nagyura, - tündenép a nyája,
Feleségül adta szép Teját és Maját,
S egy ideig tűrte lányai nagy jaját.

Hát akkor mi legyen, halljam, mit akartok?
Nem kell a férjetek, én már attól tartok!
Édes apánk, s anyánk, siratjuk lányságunk,
Egy-két óra múlva feleséggé válunk.

Ez volt a lánybúcsú, ez a nagy jajgatás,
A legények táján volt nagy csuhajgatás,
Aztán esküt tettek egy isteni kőre,
S meghívtak mindenkit a nagy esküvőre.

Ott volt Ankisza is, Ené úrnő asszony,
Mondta, Hunor s Magor nét maga válasszon,
Tetszett a választás, ölelte két menyét,
Néki a lányszépség nem égette szemét.

Te az enyém, én a tiéd – csengőn mondták,
Ásó, kapa sem választ el – s kezük fogták,
Dúl, a tündérkirály, indát tett kezükre,
Virágból font szalag emlék esküjükre.

Egyszerre tett esküt mind a száz legényük,
Száz tündérleánynak lett most dali férjük,
Mind kenyeret törtek, csipet sót hintettek,
Majd édes, lágy csókot adtak aztán vettek.

Friss virágból fonva fejükön szép pártá,
Jelevén, a leány édes férjét várta,
Házasság jelképe, virágtornysos fejék,
A ház koronája, esküvői kellék.

Hajukat, a folyót, mostan bekontyolták,
Gömböcskévé fonták, kis nappá bogozták,
Asszony lesz a lányból, isteni Ász Anya,
Ki a legnagyobb kincs, Égisten aranya.

Még azon a napon lakodalmat laktak,
Amely sikeréért oly sokan fáradtak,
Hiszen száz legényük száz tündérlányt vett el,
S időtlen időkig híres lett e tettel.

Volt ott étel, ital, tánc, multság, móka,
Ügyességi verseny, senki sem volt kóka,
Futás és lovaglás, célba lövés íjjal,
Ostorpattogtatás, s borjúfogás szíjjal.

Lányok a lányokkal hevesen versengtek,
Ifjak az ifjakkal bőszen öltre mentek,
Főzőversenyeken az asszonynép győzött,
Ahol áldást mondtak, férjük ott időzött.

Amint az ifjúság lassacskán fáradott,
A Nap lenyugodott, szürkén alkonyodott,
Eredményhirdetés fennhangon tartatott,
Dúl, Jolán s Ankisza ajándékot adott.

Örült a sok győztes és a sok helyezett,
Tudták, életükben ez egy új fejezet,
Új nép fog születni e sok házasságból,
Mely folyamként árad e nagy sokaságból.

Minden küzdő örült, mert díjat mind kapott,
Arany, ezüst, gyémánt csillogva áradott,
Aztán a zsidobongás lassan elcsendesült,
A nyugvó Napisten álomra szenderült.

Az új házасokat virágsátrak várták,
Őket a csillagok csillagfénybe zárták,
A többiek mentek nagyot mulatozni,
Étel, s ital előtt egy se fog habozni.

Most jött a dalverseny, kobzosok, hárfások
Szép dalokat zengtek, meg a citerások,
Ropták a táncokat, óriási zajjal,
Így köszöntött rájuk az ezüstös hajnal.

XII. HUNOK ÉS MAGYAROK

Isten elégedett, frigyük megáldotta,
Sokasodó népét gondosan ápolta,
Sokasodott a nép, kicsi lett a sziget,
Népe óhajára Isten nem volt siket.

Fiai, lányai új hazát kerestek,
Népe vadászai más vadakra lestek,
Hunok és magyarok így felkerekedtek,
Zörgő szekereken nagy útnak eredtek.

Bolyongtak a bolygón, sokat vándoroltak,
Új hazát keresve, tán mindenütt voltak,
Minden földön egy törzs lemaradt a hadtól,
Visszamaradt lakni a vezércsapattól.

Így az egész nagy Föld magyaroktól lakott,
Bizonyítja nyelvünk, melyet Isten adott,
Ezer a testvérnép, csak elfelejtetted,
Az igazság magvát nyelvedbe rejtetted.

Vándorolt a magyar, hun testvére vele,
Mivel, hogy magyar volt a nép egyik fele,
Másik fele a hun, ifjak és öregek,
Erről rendelkeztek fenn a dicső egek.

Otthonunk volt É-Den, Háza a nagy Tennek,
Szép Parád-Íseum, hová később mennek,
Őshazánk volt régen csodás Szavárdia,
S hetvenezer éve mesés Kárpátia.

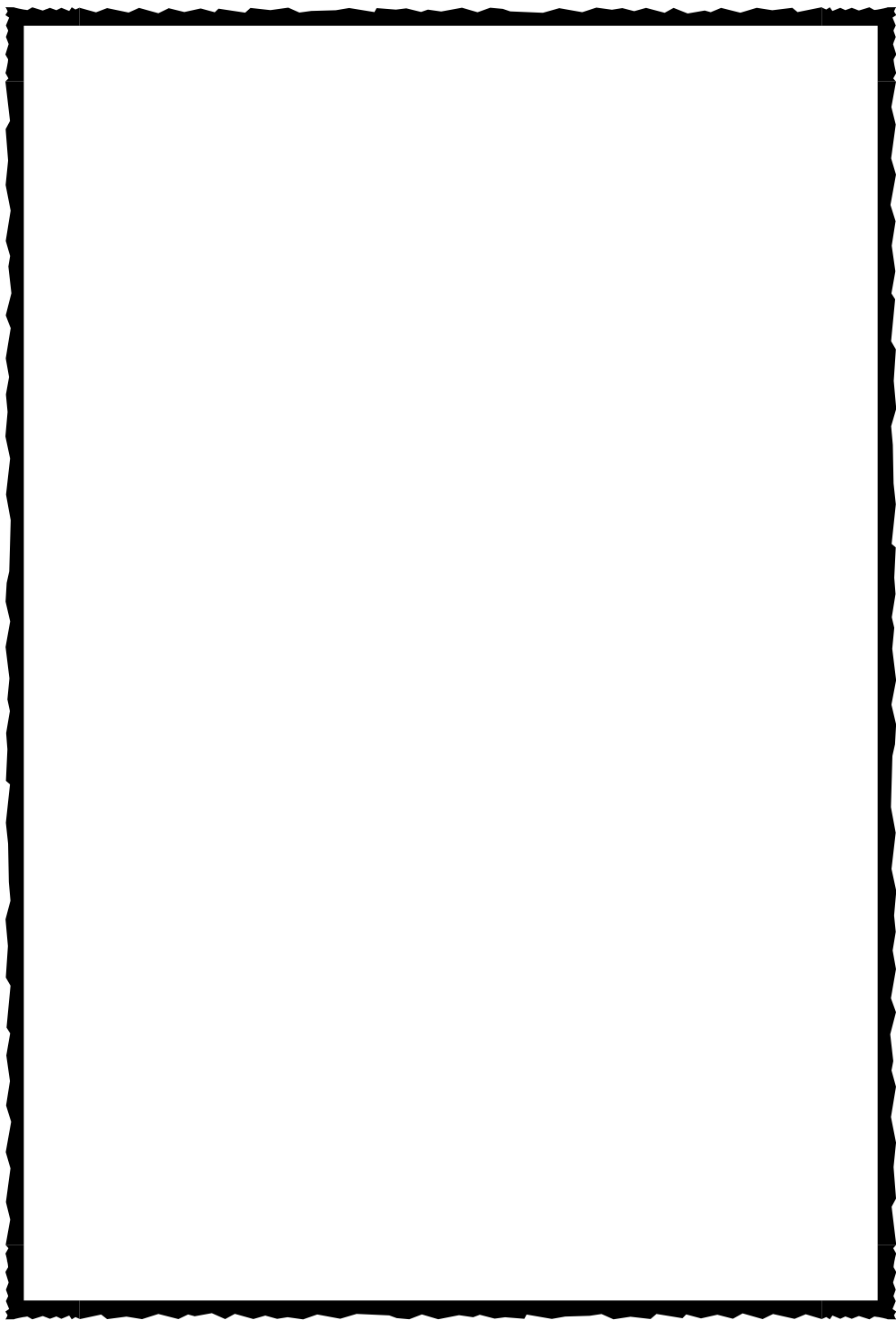
Aranyos Mennyország Szavárdu mellett állt,
Meseország táján Magor hazát talált,
Hetedhétországban szívesen időztek,
Máshol sárkányhaddal harcoltak és győztek.

Kezünk által épült Atlantisz, s Avalon,
Falukat örölte már az időmalom,
Úr-Ga az Úr-Háza, nyugaton Kambria,
Szik ember városa, titkos Szikambria.

Kiengi, Kendúrszág, Égi Pitom tája,
Hellász s Itália népünk szent hazája,
Turán, Irán, Szikta, Kérta, Kimméria,
Hyperbóreusok mind Magornak fia.

Hanem erről máskor mesélek majd nektek,
Mikor a munkában kissé megpihentek,
Addig is, meg mindig Istent imádjátok,
Ki védő pajzsotok, ki áldást hoz rátok.

Imádjátok Istent, mert ha nem teszitek,
Méltó büntetéstek bizony elveszitek,
Isten óvja népünk, ősi Elsők népét,
Hunort is, Magort is, s száznolc nemzetségét.

LÉBOR GABALA EIREAN
—
HÓDÍTÁSOK KÖNYVE

1. CESSAIR NÉPE

Jégpajzs domborodott egykor e földeken,
Északon mindenütt, mind a szigeteken,
Csak a déli szegély maradt jégmentesen,
Ott is tundra tenyészt, sok évig, rendszeren.

Amikor a jégpajzs kezdett olvadozni,
Óriások jöttek, borzalmat okozni,
Csillagképek voltak, meg a bölcs mágusok,
Hunter, a Hun Csillag, felettük átsuhog.

Cessair királynő érkezett nagy haddal,
Nílus-menti földről, sok harcossal, vaddal,
Ő Banhba, Bán Lánya, Eriu másnéven,
Dicsőséges leány volt ő mindenképpen.

Astraia Csillagos, Aszter, Isztár maga,
Ki égről származó, mint a hős csapata,
Isztár néven harcol sok óriás ellen,
Nyíla célba talál, vagy nyakon, vagy mellen.

Szárnyas óriások szállnak fenn az égen,
Hegy nagyságú lények, mint magyar mesékben,
Ő, az atlantiszi, ki magyar származék,
Győztes a csatákban, dicsérje őt az ég!

Szörnyek és más fajok fegyverét rettegték,
De az egyezséget mindig is megszegették,
Apja Bith, Noétól, Fintainn a férje,
Bóthair – Óceán fia, szó ne érje.

Három bárkán jöttek, mind tizenhét nejjel,
Bith, Fintainn, s Ladra, hárman, bátor fejvel,
Ki tudja, mit jelent szép Cessair neve,
Ki előtt elsimul Ó-Keán tengere?

A Szűz csillagképben lakik ma Cessair,
Hódol előtte sok bogatir és vanir,
Ír, skót, velsh harcosok adják testőrségét,
Mint csillagok várják a múlt világ végét.

2. PARTHOLÓN NÉPE

Jön Partholón népe, aki bronzot készít,
Jó vörös rézércet ónércel egészít,
Shetland és Orkney legelső tábora,
Ahol magyar rovást rejt az idők kora.

Később délre halad, ónércet pártolón,
Ezért is a neve magyarul Part-Hol-Ón,
Hoz sok mesterséget, tanítja a népet,
Gulyát is hoz ide, jobb legyen az élet.

Ám a felesége egy házasságtörő,
Nem vigyáz nejére, sokat lödörögő,
Neje bűne átszáll Partholón fejére,
Elszáll a bizalom, romlott lesz a vére.

Jönnek fomoriak, akiknek száma sok,
Egy szemű, egy lábú, egy kezű harcosok,
Daldnat, a feleség, lehelete mérges,
Vereség a harcon, az erkölcs már férges.

Úgy tudni, Partholón visszament keletre,
A vereség után Torontálba menve,
Itt a jó ónbronzot bemutatta szépen
Bölcs Torn yok ülésén, táltos nagygyűlésen.

3. NEMEDEK NÉPE

Nemedek érkeznek egyetlen hajóval,
Nemeton "szent ember", szent hely, telve jóval,
Nemed Kedek népe magyarok ő s törzse,
Csodálkozik rajta szomszédban egy Ö rzse.

Három győztes csata fomoriak ellen,
Emléket emeltek kurgánon vagy tellen,
Elesett harcosok mentek fel az égbe,
Csillagokká váltak égi messzeségbe.

Nem és Nim oroszlán, mint Numa, a morgó,
Ingerült is nagyon, ha a hasa korgó,
Nemes Oroszlán-Ház, akinek van neme,
Neje, ha úgy tetszik, oroszlán kelleme.

Nemed temetőben, jön egy nagy vereség,
Fomoriakgyőznek, nincs már hősiesség,
Nemedek elmennek, tán Hellászba futnak,
Görög akkor nem volt, csak e földre jutnak.

Annyit tudni illik, Felső-Görögország
Kárpátia földje, nincsen benne kórság,
Itt él a Kári nép, Kraii meg délre,
Kérek, a károkból majd görög lesz végre.

4. FIR BOLGOK NÉPE

Fir Bolgok, zsákosok, bőrszütyősök népe
Ezután érkezik, de nem vendégségbe,
Fir az ember, a nép, Pirból, Napból vagyon,
Zsákosok jó népét csak dicsérjük agyon.

Öt tartományt alkot Fir Bolgok jó népe,
Mai öt tartomány Bolgok öröksége,
Északon van Ulster, középén van Mide,
Rengeteg e tájon a tündérdomb, Sidhe.

Van még Konóth földje, arra van a Finster
Finish-terre másképp, azután Leinster,
Munster tartománya meg dél felé esik,
Itt a Zöld-szigeten állandóan esik.

Bolg talán a Belga? Pedig az Bél-Háza,
Inkább a Bulg névből ered e szó váza,
Zsákokban sok földet hordtak parcellákra,
Lett is sok szántóföld, s vigyáztak a fákra.

Tuatha Dé Danann elkergette Bolgot,
Ki a szántóföldön olyan sokat forgott,
Bolgok mentek gyorsan az Angol-szigetre,
Hol piktekkel küzdött, bár nem is volt kedve.

5. TUATHA DÉ DANANN NÉPE

Tuatha Dé Danann, Danu népe hódít,
Írországból embert mind kiakolbólít,
Tuath a Nép, Tu Nap, nemedek utóda,
A Dunánál éltek, nem kis idő óta.

Magh Tuiredh csata háromszor megtörtént,
Három az öldöklés, ölték egymást önként,
Először a Fir Bolg vesztett súlyos csatát,
Másodszor fomori vesztette el hadát.

Harmadik csatában Mil Fiai jöttek,
Vesztett Danu népe, sokat öldököltek,
Győztek Mil Fiai, Danu nép behódolt,
Legyőzött a győztes vezér előtt bókolt.

Tündér néppé váltak, Sidhekbe húzódtak,
Fegyverben aludva arról álmodoznak,
Ha eljön az idő, újra visszajönnek,
Kik tündér urai szépséges Írföldnek.

6. MIL FIAI NÉPE

Milu a hun szarvas, messzi Amur mellett,
Kit a Csudaszarvas, égi szarvas ellett,
A legnagyobb szarvas, éji ég jelképe,
Ott robog csillogón az ég tetejébe.

Mi-Lu a Fény-Ember, mint a Mi-Ra, csuda,
Tudja ezt nagy bölcsünk, Buddhává lett Buda,
Még azt is megmondja, Mil szkytháktól ered,
Jobb lesz, ha e tudást a fejedbe vered.

Vezérük volt Fénis, Nimrúdnak testvére,
Felépítik Bábelt, síkság közepére,
Nimród Magor apja, meg Hunornak apja,
Vadász a csillagkép, Magyar meg a Napja.

Jap-Hétnek fiai Gomer meg a Magog,
Ki Csillag-Óriás, fenn az égen ragyog,
Madaí méd apja, Thirasz a trákoké,
Jáván görög őse, Meshek kazároké.

Mondják, Tubál elment nagy Hispániába,
Ám de Tubál-Káin ment Kis-Ázsiába,
Kaján, a vaskovács, Kajin, vasat verve,
Minden embert tanít, ekevas a terve.

Mil ment Szkythiába, hunok királyához,
Jó ötezer éve, ennyi idő mához,
Sangu volt a király, Sang meg a leánya,
Elvette a leányt, ezt mondja a fáma.

Sru, ki ükunoka, Fénistől származott,
Szkythiába menve, sereggel távozott,
Ibéria földjét sereggel bevette,
Önmagát e földnek királyává tette.

Később Breoghan volt e földek királya,
Ith és Mil két fia, e föld hősök tája,
Ith magas toronyból meglátta Írföldet,
Hova Mil hajóit ezer hullám görget.

Mil úrnak született Shangtól két szép fia,
Nem kellett Mil úrnak fiúknak szólnia,
Kövezték Atyjukat, Donn az egyik, Setét,
Mil benyújtja Írföld írott keresetét. Másik Aireach;

Édesanyjuk elment,
Fel, a Mennybe, Ahhoz, ki mindenkit felment,
Fel, Isten Atyához, minden fény urához,
Lelke csillaggá lesz, az nem, ki elkárhoz.

Mil ment Egyiptomba, hol Scotát elvette,
Sota írül Asszony, Isten teremtette,
Harminckét gyerek lett, több nőtől születtek,
Ilyen volt Mil király, gyerekei lettek.

Tuath, a Nép, vesztett, Mil Fiai győztek,
Ír-Gaelek győztek, nem sokat időztek,
Mentek Skóciába, Szkottasz a vezető,
Piktekkel csatáztak, e nép nem reszkető!

Nuada, s Lugh király, mentek Tir na n-Ogba,
Fiatalság Földre, titkos tündérhonba,
Eire, Fodhola és Banhba istennők,
Tündérdombban laknak, gael eredendők.

Érie Írország, Milnek kedves lánya,
Scota volt az anyja, titkoknak talánya,
Éber írül Ember, nagy Hiberniából,
Származott hunoktól, majd Hispániából.

Íme, bemutatam néhány rokonunkat,
Csangu nép Shanguja jobban boldogulhat,
Ha engem semmibe vesznek hatalmasok,
Nem mennek semmire, nyelvünk hatalma sok!

Budapest, 2018. szeptember 06.

MURINA KIRÁLYNŐ

I. MURINA HÁBORÚBA INDUL

Csendes a palota, csenő manó neszez,
Csen istennő csendben népével kutatgat,
Közben vele a Nap, arany Szemes szemez,
Aki minden zugba fénycsokrokat aggat.
Itt az idő bújni, Csen tűnik népével,
Amadonok lassan, halkán ébredeznek,
Cirógat Szemes úr néhány fénykévével,
Amadon asszonyok jó reggelit esznek.
Fürödnek friss vízben, meg is törülköznek,
Izmot tornáztatnak, aztán öltözködnek,
Parancsokat adnak a kijelölt köznek,
Közben nyoma sincs már a reggeli ködnek.

Murina királynő lép a trónterembe,
Helyet foglal trónján, fehér tunukára
Kék bársony köpenyt ölt, néz bele a csendbe,
Aranyvörös hajjal vár a koronára,
Mit Emese lánya szép fejére teszi,
Majd Temise lánya ékszert rak kezére,
Faragott jogarát jobb kezébe veszi,
Kék bársony köpenye simul termetére,
Lábán arany szandál, két lánya mellette,
Az egész tróntermet a helyére tette,
Jöhet az idegen messziről jött követ,
Akit vagy szerencse, vagy a balsors követ.

Belép az idegen, meghajol előtte,
Int a szolgálinak, ajándékot hoznak,
Riféus a nevem, a nevét ellötte,
Ujjai egy arany kis könyvben lapoznak.
Az áll e lapokon, szent rovásírással,
Amadonok népe Atlasznak rokona,
Ránk támadt a gorgon, várak vívásával,
Gorgonok hazája űrnek sárkány hona.
Atlasz, a királyunk, kéri segítséged,
Amint lehetséges, hozd hadinéped,
Arannyal fizetünk, s testvéri csókokkal,
Hozd hadaidat, mégpedig jó okkal.

Mi lenne a jó ok? - kérdezi Murina.
Ha minket legyőznek, rád is rádtámadnak!
Mérges a királynő, feszül minden ina,
Ezek a gorgonok csak pusztulást adnak.
Folytatja a követ: Fejük neve Gorgó,
Kígyók tekerednek hajuk helyén körbe,
Sisakjuk rettentő, rajta kígyó forgó,
Pajzsuk fából készült, kardjuk ívelt görbe.
Aki rájuk tekint, kővé dermed ottan,
A sok gorgon böfög, s vidul jóllakottan,
Megfagy a vérünk is, lelkeket zabálnak,
Csatasoraikban elefántok állnak.

Miért hozzám jöttél segítséget kérni,
Van más királyság is, erős seregekkel,
Nem szabad a gorgon rút fejére nézni,
Cimborálnak azok az éji egekkel,
Megdermed seregem, elesünk a harcban,
Még össze sem csaptunk, máris csatát veszünk,
Vajh, a gorgon ember, rémítő álarcban?
Még össze sem csaptunk, és máris elestünk?
Nem úgy van, királynő! Nőkre nincs hatással
Rémisztő pofájuk, tárgyalnánk mi mással,
De csak neked van oly hatalmas seregéd,
Amely csak nőkből áll, s a győzelem veled!

Murina tanácsot tart a híveivel,
Ott van Csilla, Tilla, Cilla és Marina,
Bátor ezredeknek vezérlő fejével,
Jön még Tünde, Zselyke, Dorina, s Darina.
Emese, s Temise anyjuknak azt mondják,
Ama-Zóna földről hívjanak sereget,
Amazon királynők seregüket hozzák,
Kemény harcosokból hozzanak eleget.
Égő nagy királynő, s Fehér Kanca anya,
S Grűné nagy királynő mind varázsló banya,
Tudásuk égig ér, szükség lesz majd rájuk,
Népük meg oda megy, amit mond királyuk.

Lovas hirnököknek csapata szétszéled,
Edina parancsnok száguld fehér lován.
Égé királynőhöz szólhat: tán úgy véled,
Gorgonok serege a háború során,
Téged majd békén hagy, akkor nagyot tévedsz,
Ők is amazonok, hódítani fognak,
Varázsló vagy Égé, ha jövőbe révedsz,
Meglátod a jövőt, amint vicsorognak!
Égé gondolkodott, azt felelte végül,
Murina serege véle kiegészül,
Megyünk a gorgóra, nézzük, amint görög,
Görgő seregükben sok majd halva hörög.

Edina jelenti Murina úrnőnek:
Égé, Fehér Kanca, s Grűné csatlakozik.
Murina hadai szinte égre nőnek,
Húszezer a lovas, s tovább szaporodik,
Harmincezer gyalog, fegyvere a lándzsa,
Sok hajító dárda, íj és nyíl, vashegygel,
Harmincezer harcos, bátor maharádza,
Lovasoknál kend jel, minek neve kengyel,
Pajzsuk kettős ívű, csatabárd két élű,
Félhold az alakja, fényes éles szélű,
Indul már a sereg, Égé hoz hajókat,
Teli élelemmel, nagyokat és jókat!

II. AMAZON SEREGEK ÚTJA

Themiszküra várost elhagyja a sereg,
Tünde és kis Zselyke helytartónak marad,
De sok a teendő! Nap nap után pereg,
Amazonok népe, gondterhelt a nyarad!
Követek indulnak szkythák országába,
Sza Ura Matákhoz, és a szarmatákhoz,
Kimmérek földjére, talán nemhiába,
További népekhez, amazon anyákhoz.
Elkél a segítség Atlasz országához,
Atlantiszban álló rengeteg sok várhoz,
Harmadik Atlantisz tele van várakkal,
Van sok városa is, helyi hatalmakkal.

Dél irányba mennek, Tarszuszbba, Merszinbe,
Megérkezik Égé, erős flottájával,
Murina most nem megy tágas kocsiszínbe,
Átmegy Kú-Pirosba, fél vezérkarával,
Serege Ugarnak irányába halad,
Ugarit városa ugorok nagy háza,
Murina és Égé szép Cipruson marad,
Paphoszbba hajóznak, Pap Ház városába.
Nagy a tülekedés, ciprusi rovással,
Sok asszony törődik az Anya vallással,
Feljegyzik írnokok e híres esetet,
Templomnak Murina aranyat ad, hetet.

Pap-Hosz, avagy Pap-Ház, Nagy Istenanyának
Gazdag városa lőn, több tucat templommal,
Áldoznak itt papnők múltnak és a mának,
Arannyal, ezüsttel, és vér hatalommal,
Kú Piros szigetén van sok vörös rézérc,
Innen Küprosz neve, ami tudd, Kú-Piros,
Piroska is Priszka, Priszcilla se Lúdvérc,
Eredeti nevét kiejteni tilos?
Alasija neve, lásd Alsó Ázsia,
Lukiához közel fekszik ős Lúvija,
Ászok lakta térség, magyarok őshona,
Nem szól róla bölcs szó, csak vad zenebona.

Kúpirosz szigetén él szép Aphrodité,
Kagylóban született, tenger fodrozásán,
Nagy Zejsz anyja Létó, barlangja a Dikté,
Aphrodité lebeg tenger hullámozásán,
"A" a Víz, a Phrodít a magyar Fodorít,
Fodorítból lesz a Frodít, összemelve,
Fodros a szoknyája, amit fodor borít,
Fodros haja csillog, nincs olajjal kenve.
"É" a magyaroknál Ház, Palota, Templom,
Görögöknél az É lesz a nők jelzője,
Nő nem mehet hadba, dolga a sok lim-lom,
Ám a magyaroknak szabad minden nője!

Hadúr és Artemisz Murina szülője,
Lányuk a királynő, meg egész családja,
Ár hegyeken járva, nyilat hogy kilője,
Kiséri Artemiszt sok női barátja.
Te-Misz az Isten-Nő, hegyek birtoklója,
Nyílhegy, lándzsa, dárda veszedelmes nála,
Védi a vadakat, vadászoktól óvja,
Csodaszarvast kerget, nem érhet nyomára.
Murina és népe áldozatot adnak,
Nem lesz most halála szerencsétlen vadnak,
Virágkoszorút szó Murina is maga,
Aranyat is áldoz, ragyog a csillaga.

Kú-Piros szigetről Ugar házba mennek,
Vonul a nagy sereg a Nyíl folyó felé,
Berytosz urával meg is ebédelnek,
Szi-Don, a Nap-Úr vár, ura kijön elé,
Tur város jó ura Murinát köszönti,
Vendégül is látja a női szépséget,
Oltáron virágot édesvízzel önti,
Erre felé a Nap egyre jobban éget.
Városokban a nép magyar és szemita,
Jól megvannak együtt, nincs közöttük vita,
Szemest, a Napistent, mindkét nép imádja,
De a nő seregen mind a száját tátja.

Nil országhoz érnek, minek neve Delta,
Dél-Táj, a Hunország, ahol sok a város,
Gazdag búzatáblát, sok növényt nevelt a
Nílus édes vize, mely éggel határos,
Tejút folyó szerint épül sok piramis,
Itt mered a Nagy Szfinx szemével keletre,
Thoth, a Teút isten tudása nem hamis,
Imhotep építő, itt vár ezer tetre.
Murina serege átkel a Hét Ágon,
Atlantiszba megyünk, át a nagyvilágon,
Murit megyünk csapni, szól a lányainak,
Serege már lassul, fáradnak az inak.

Pihenőket tartva halad napnyugatra,
Sza és Pe városban kicsit elidőznek,
Hem városból lépnek már a sivatagra,
Ta-Kemből Deszertbe, megeszik, mit főznek,
Égi-Pitom földről Libu földre érnek,
Lib-Nan hercegétől van jó ajánlásuk,
Erre már a homok iszonyú temérdek,
Sivatag népétől nincs már nyugovásuk.
Gigász harci kocsik érkeznek nyugatról,
Amazonok népe nem is tud e hadról,
Kiderül, rokonok, messzi Kárpátföldről,
Hozzájuk csapódó ezernyi ökölről.

Szah Ára a Szahnak szahraz, mint Szahara,
Száraz itt a földség, homok a tengere,
Homokdűnék után terjeng sok kődara,
Hegységek, sós tavak, sódomboknak tere,
Líbek élnek erre, mint Lib-Nan országban,
Adürmakh, Ász Buszta, Auszkhisz és Bakal,
Naszamón több nejjel, kevés városában,
Garamantok földjén nincs semmi hivatal,
Giligama nép és Gindánok meg Makák,
Atlaszban atlánok, délre Ataranták,
Makhlüszoek, Maxüszoek, földművelő népek,
Tengerparton békés lótuszevők élnek.

Gigen ülő Ászok kocsikáztak erre,
Kárpátföld országból jöttek a gigászok,
Futottak a népek, erre meg semmerre,
Üvöltött a gigász: Most én hadonászok!
Van itt ugró egér, zegerisznek mondják,
Ő "az egerisz" tán, két lábon futkorász,
Pajzsot és a páncélt erre nádból fonják,
Rengeteg a szőlő, de kevés a borász,
Oroszlán is él itt, fekete sörényű,
Sok madárnak tolla szép csillogó fényű,
Antilopok, zebrák, s a nagyfülű róka,
Sakál, ravasz majom, ki nem süke-bóka.

Atlasz országához ért Emese hada,
Magas hegyormokhoz, laknak itt atlánok,
Utána érkezik Temise csapata,
Várják az atlánok, ember oroszlánok,
Atlantisz északra, nagyon messze fekszik,
Csillogó a fala aranytól, ezüsttől,
Csodálatos város, az éggel vetekszik,
Benne sok templomban drága tömjén füstöl.
Atlaszi atlánok Atlantiszból jönnek,
De már elgyávultak, szolgálai sok nőnek,
Murina támadást tervez megfontoltan,
Haditanács előtt mindent megokoltan.

III. MURINA HARMADIK ATLANTISZBAN

Itt a Triton-tónál támad szép Murina,
Tritón folyón átkel, sós tavak előtte,
Kevés vizű folyó, olyan, mint a Rinya,
Tavakat itt a só páncélként benőtte,
Méné városában, neve Holdat jelent,
Áldozatot mutat a Hold istennőnek,
Majd Kerné a központ, hová hada bement,
Kerné seregei kapun elé jönnek.
Megütközik velük, betör a városba,
Minden férfit megöl, nőket, gyerekeket
Rabszolgának adják, más házba, számosba,
Megrázzák az Atlaszt, s Atlasz meg az eget!

Azt hirdetik erre, ki az eget tartja,
Rendületlenül áll, ég a fejfedője,
Atlasz titán, nem más, magyaroknak sarja,
Feje égbe nyúlik, arcán ég felhője,
Atlasz, Hegyek Atyja, két nagy ágra szakad,
Parti Atlasz fut a tengerpartok mellett,
Rif Atlasz nyugaton a tengerbe szalad,
Magas Atlasz délen az égig kitellett,
Atlasz a király is, név is, cím is egyben,
Ne irtsa a népet, részesítse kegyben,
Riféus a követ, kéri hős Murinát,
Kik hozzá fordultak, Atlantisz sok fiát.

Atlasz király jó el, nagy házanépével,
Fogadta Murina Atlantisz királyát,
Tárgyal Riféussal, Atlasz követével,
Lakomát ad nekik, s kinyitja a száját:
Atlantiszról mesélj, hová lett a város?
Elsüllyedt a vízben, eltűnt a habokban,
Csudálatos lakhely, semmivel sem páros,
Páratlan szépségű, áll az iratokban.
Népe keletre ment, Kárpátok földjére,
Második Atlantisz, esküszünk nevére,
Más törzs ide jött le, e magas hegységbe,
Melynek nagy csúcsai feltörnek az égbe.

Folytatja nagy Atlasz: Negyedik Atlantisz
Túl van az Atlantin, Át-Alanti földön,
Hol a Nap lenyugszik, ott aranyból van dísz,
Mérhetetlen számú, örökké örökkön.
Ament "Víz-Menti", titokzatos térség,
Hol lelkek tanyáznak, démonok lapulnak,
Ismeretlen tájék, lelkeknek reménység,
Démoni szellemek reménytől vadulnak,
Ötödik Atlantisz Nílus mentén virul,
Ott az emberi bőr szép pirosra pirul,
Min isten országa Minosz birodalma,
Atlantisz népe az, Min isten oltalma.

Aranyat, ezüstöt, csodás drágakövet
Ajándékoz Atlasz Murinának ottan,
Van sok drága palást, finom gyapjúsövet,
Azután távozik, Atlasz megfontoltan.
Murina Kernéből új várost épített,
Épülnek a házak, Murina lesz neve,
Környékről sok embert ide telepített,
Falait izzítja Ré Napisten heve.
Arghilaszi városa, Tingi, Lixusz, Szála
Csatlakozik hozzá, az egeknek hála,
Megy a rábeszélés, jól mennek a dolgok,
De ekkor jönnek a démoni koboldok.

Pajzsuk krokodilbőr, kígyó hajuk helyén,
Lándzsával, dárdával vannak fegyverkezve,
Női hadseregük kígyót hord a fején,
Vonul nagy seregük, homokban evezve.
Csilla lovassága jobb szárnyon sorakoz,
Középen Emes, s Temise pajzsfala,
Bal szárnyon a többi, s Atlán hada lakoz,
Hátrébb a tartalék Murinával vala.
Néki, a győzelem szárnyas istennője,
Mondja Murinának, néki lesz jövője,
Niké másképp neve, Nyékek pártfogója,
Ártó ellenségnek szörnyű megtorlója.

Összecsap a két had, megy az öldöklés,
Halálsikoltások, vér fröccsen a földre,
Kürtök mély búgása, rettentő dobpörgés,
Csillogó hadsorok hullanak megölve,
Csilla vadul harcol, arany a peltéje,
Félkörívű pajzsa, bronz a csatabárdja,
Lovas harcosai a gorgonok éje,
Csilla a lándzsáját gorgon testbe mártja.
Középen Emese csatabárdja kaszál,
Mellette Temise gorgonokat darál,
Harcolnak egész nap, döntetlen a csata,
Ragyog mindkét sereg fénylő csillagzata.

Hajnalban Ré isten haját égre veti,
Amazon lovasság új támadást indít,
Murina a harcot dombról nézegeti,
Megöljük a gorgont, elesik most mind itt!
Valóban, hős Csilla áttör az ellenen,
Fut a gorgon sereg, összeomlik sora,
Látszik a bátorság az igaz jellemen,
Gorgonból nem marad csak a szálló pora.
Háromezer foglyot fognak a futókból,
Nem ölik meg őket, nem tudni, mi okból,
Hanem a gorgonok éjjel fellázadnak,
Ekkor mind megölik, vége van a hadnak.

Murina murija fényesen sikerült!
Ment ezután messze, Nyári szigetekre,
Több piramist épít, semmibe se került,
Ka-Nári országban szükség volt jótetre,
Guancsok laknak itt, ősi rokon népek,
Kapu Nyár országra a Ka-Nári térség,
Talán e szigetek a szárazföld végek,
Talán e guancsok egy ősi testvérség?
Közben Égé hada gorgonokra akad,
Medusza flottája száz darabra szakad,
Süllyednek hajói, nagy lett a vereség,
Égé oldalán meg dagad a nyereség.

Heszperia földjén tesznek még egy utat,
Bronzművesek jönnek szép Kárpátiából,
Eme félszigeten hősnőnk sokat kutat,
A tudást keresi, az, amit hiányol.
Tartesszosz királya, ki vendégül látja,
Tárt a király neve, Tartód a leánya,
Hatalmas sziklából épült palotája,
Tartód pedig tündér, népe boszorkánya.
Végül elbúcsúznak, Égé nagy flottája
Kelet felé halad, merre Atlasz tája,
Csilla, Tilla, Cilla, és a lovassága
Hazafelé indul, várja szép országa.

IV. MURINA BIRODALMA

Amadzon királynő, Amadok úrnője,
Kelet felé halad, s kivel találkozik?
Vezér úr serege, és sok követője,
Rábukkan hadára, s nagyon ámuldozik.
Vezér, a Nagy Vadász, Murinát öleli,
Arany írást ad át a nagy királynőnek,
Szépségében Vezér nagy örömét leli,
Égi-Piton földjén urak eléd jönnek.
Üzenek fiamnak, Hornak, a királynak,
Nejének, Hathornak, meg az Alsó-Tájnak,
Adjanak meg nektek minden támogatást,
S kívánok harcodban sikert, s jó folytatást!

Hosszú, poros úton Hun földre érkeznek,
Égi Nyílás alatt, Tejút alsó mása,
Ez a Nyílos folyó, hol sok mindent vesznek,
Tündöklük a Tejút égi lobbanása.
Hor és Hathor jönnek, adnak mindenfélét,
Szeretettel adnak magyar amadoknak,
Drágakövet, szobrot, aranyból fénykévét,
Magor-fiak ők is, büszkén kezet fognak,
Nagy öröm Hunföldön, Magarból is jönnek,
Hölgyek, urak nékik boldogan köszönnek,
Csodálják Murinát, csodálják a hadat,
Ahol nők szolgálnak, s van női akarat!

Egyiptom folyója a keleti határ,
Átkelve a folyón Kánaánba mennek,
Olajfa ligetben van nemes illatár,
Phoenix itt pálmafa, mentén menetelnek.
Vad harcok kezdődnek bőszült arabokkal,
Csata csata után, viaskodnak győzve,
Sivatagi szélllel, vad arab rablókkal,
Amazonok győznek, ellent megelőzve.
Lecsapnak nappal is, lecsapnak az éjben,
Amazon harcosnők látnak a holdfényben,
Szétverve az arab, fut mint nyúl, sebesen,
Amazon üldözi, haragvó hevesen.

Ama-zóna földön, hol amák az urak,
Amazon hercegnők hadat toboroznak,
Harcost a seregbe csak fényes Udu rak,
Ezért sok leánynak bánatot okoznak,
Csak az ügyesebbje kaphat pelte pajzsot,
Dárdát, hosszú lándzsát, s csatabárdot véle,
Száradt gorgon arctól nem vág ijedt arcot,
Azt is jól megnézik, a kígyóktól fél-e?
Növekszik a sereg, Szkúthiába mennek,
Előtte más népek földjén menetelnek,
Tudni való az is, szkútháktól erednek,
Magyar, másként szkútha, asszonytól teremnek.

Murina társai haditervet szőttek,
Haditervük szerint csapatokat küldtek,
Négy világtáj felé bronz nyilakat lőttek,
Előlük seregek messze menekültek.
Szubartun átkelve Kurtu földre értek,
Itt a Kura folyó csörgedezik lassan,
Aratta országban a búza temérdek,
Szekirtu országban van szekér vasaltan,
Asszúr és Ninive szumeri városok,
Tornyai az éggel majdnem határosok,
Irán után Turán földjén kóboroltak,
Közben sok sereget maguk előtt toltak.

Aztán megkerülték Kaszi nép tengerét,
Ez a Kaszpi vize, Szkúthia nagy tava,
Megkergették gyakran a síkság emberét,
Télen hajukba szállt észak fehér hava.
Dontu országától nyugatra haladtak,
Geta, másként Heta földön táboroztak,
Itteni népeknek fontos tudást adtak,
Bor-Üsten vizéből esténként boroztak.
Trákiába menve keményen harcoltak,
Trákföldön harcolva kis ideig voltak,
Visszatértek Trója földje oldalára,
Murina büszke volt nagy birodalmára.

Tünde, s húga, Zselyke, szép Themiszkyrában,
Kyra a Nap, tudjuk, dolgokat intéztek,
Sereget gyűjtöttek szkúthák országában,
Végrehajtották azt, amiket kinézték.
Györgyi főparancsnok megy Georgiába,
Győr a Napnak köre, körbástyás építmény,
Amazon serege nem megyen hiába,
Kis györöket épít, mi kerek készítmény,
Phasis folyó mellett terül birodalma,
Szibarisz városban kiterjed hatalma,
Szibar az Aranyvár, szabárok székhelye,
Szapáriak vára, tudja hetven megye.

Egyszer a szkutha had elment kalandozni,
Feleségek várták, csak megjönnek egyszer,
Férjek nem akartak fájdalmat okozni,
De csak késlekedtek, harcoltak ezerszer,
Feleségek ekkor rabszolgákat fogtak,
Megtették férjeknek, így lett sok csapodár,
Ám a férjek jöttek, kapukon kopogtak,
Nem fogadta őket csak sok éji madár.
Csata lett belőle, győztek is a szkíták,
Kemény ütközetben győzelmük kivívták,
Sok hűtlen asszonyuk külföldre menekült,
Népet alapított, más országba került.

Szarmata asszonyok fegyveresen járnak,
Asszony-uralta nép, nők az uralkodók,
Nék férfi ruhában vágnak a határnak,
Vadászok, kik nyulat, s barna medvét fogók.
Hürkánia tájtól Maióta határig,
Meiotisz-tengertől, vize sós, ne merjed,
Masszageta földtől a Duna-deltáig,
Amazon úrnőknek nagy hatalma terjed.
Szkíta, hatti, szavárd, szumer, s az amazon,
Egy nemzetbe való, ősnéphez szavazom,
Szép Pentheszileia, Tomürisz, Valuska,
Nekünk oly kedvesek, mint aranygaluska.

Várost alapított a szkíta amazon,
Mürinát Leszboszon, Cymét és Pitanét,
Városok környékén ritkuljon a vadon,
Mytilénét szintén, Szmirnát és Priénét.
Hatalmas királynő, tetteit bámuljuk,
Legnagyobbak közé tartozik múltunkban,
Ne gondoljunk arra, hogy őt felülmúljuk,
Hős, nemes tetteit kövessük utunkban,
Tudás népe vagyunk, igazat keressünk,
Erővel, munkával igaz magot vessünk,
Dicsőség a részed Murina őszanya,
Aranyozzon téged szeretet aranya!

TOLLASKÍGYÓ

Verses elbeszélés az őskorból.

Quetzalcoatl, a hős, az óceánon át,
Hajózott szüntelen, folyton napnyugatra,
Kereste jó fiúnk a nyugvó Nap honát,
És vágyott már nagyon egy kis jó falatra,
Éhes volt nagyon már, felment hát a tatra.

Körültekintve fent, hisz tat magast jelent,
Üveghegyek úsztak, ameddig ellátott,
Közben az arany Nap újra megint lement,
Előtte aranyból túlpirosra váltott,
Tulipiros színnel túlhan alászállott.

Röpült jó hajója napnyugatra egyre,
Éjszakon a hegyek mind üvegből voltak,
Reggelre nem talált a sok üveghegyre,
Hajósai padon gyorsan lapátoltak,
Dobosok ritmusban hevesen doboltak.

Dél irányba suhant a vitorlás gálya,
Bálna, főka, rozmár, és a fehér medve
Elmaradt mögöttük, eltűnt a jég tája,
Helyette erdőség zöld lombjától fedve,
Fenevadak lestek, rájuk fenekedve.

Vizet vettek éppen, mikor egy nagy állat,
Kerekfejű medve tört rá a csapatra,
Előtte a vadász bizony meg nem állhat,
Vihar szelével tört a magori hadra,
Szakócák repültek az óriás vadra.

Háromszor nagyobb volt bármelyik medvénél,
Hajítófa zúgott, a szakóca repült,
Döngve becsapódott a medve fejénél,
Kapott még vagy tízet, s a szörnyeteg ledült,
Holtan összeesve, a földön elterült.

Medvetalpat ettek, ropogósra sütvé,
Erdei gyümölcscsel szórták a magokat,
Hozzá kis borocskát, vízben jól lehűtvé,
Közben megbámulták fenn a csillagokat,
Szikrázva tündöklő, apró világokat.

Így hajóztak messze, egyre messzebb, délre,
Sütött a napocska, ontotta melegét,
Tollaskígyó, a hős, nem gondolt a télre,
Élvezte a napot, cirógató hevét.
Erdők száz virága kápráztatta szemét.

Hosszú félszigeten erdők virágoztak,
Itt a fák ágain nyíltak a virágok,
Barnálló fatörzsek virágokat hoztak,
Pirosan ragyogtak, mint a tulipánok,
Erdők mondták: piú, mint a gulipánok.

Szürkés krokodilok bőrukkel fizettek,
Állig át az orruk, mert alligátorok,
Emberből e hüllők most egyet sem ettek,
Inkább krokodilhúst nyelt az ember torok,
Lándzsát hajigáltak a hősi bátorok.

Nyugatnak fordultak, aztán megint délnek,
Ahol partra szállva dús erdőbe értek,
Vitéz bajtársai senkitől sem félnek,
Oltalmazták őket finom művű vérték,
Láng lobbant fel nyomban, mihez hozzá értek.

Quetzalcoatl, a hős, Tollánba vándorolt,
Fekete köpenyes társai kísérték,
Toltékok között sok barbár szokás honolt,
Véres gyilkosságok sűrűn egymást érték,
A sok vérontásban nem volt náluk mérték.

Puskapor dübörgött, görögtűz égetett,
Gyilkos tolték házak vad tűzben lobogtak,
Tollaskígyó, a hős, nem volt elégedett,
Némely tolték házak aljasságba fogtak,
Hatalmuk összedőlt, ezért átkozódtak.

Ám a tolték törzsek harcosokat küldtek,
Aki Tollaskígyót védtek, támogatták,
Gyilkosokat többé Tulában nem tűrtek,
Quetzalcoatl, a hős szavát tovább adták,
Tanait terjesztik, szívvel befogadták.

Ég a legfőbb urunk, fia a Napisten,
Aki az ősapa, Udum atya Ádám,
Csillag az unoka, éji égi szinten,
Éva az íveknek istennője, lám-lám,
Háromszázhatvanöt, mi Évánál szent szám.

A vért a Napisten nagyon is utálja,
Undorodik tőle, ha vérrel áldoznak,
Gonosz a papságnak vérrel teli tálja,
Aki az áldozzák, kígyóvá változnak,
Szegény emberekre iszonyatot hoznak.

Így beszélt a nagy hős, Tollaskígyó apa,
Huszonnégy mágus hős támogatta szavát,
Tollaskígyó a Nap, a Napisten maga,
Gyilkosnak ellenség, jó embernek barát,
Uralja az égbolt csillagos magasát.

Kígyózva repülő, keletről nyugatra,
Papajó Ten köre felett tollal szárnyal,
An köre egyenlítő, délre és északra,
A Borda Úrnője, Nin-Ti, vele tárgyal,
Borda íveket húz, miket fénnyel árnyal.

Ezért Udu-Ádám, s az ívek asszonya,
Éva istenasszony, minden ember őse,
Nyugaton van a Nap estéli alkonya,
Asszony neje nélkül nem lehet még ő se,
Éva, s Ádám nélkül nem lenne még kő se!

Tollaskígyó, az úr, toltékok tanított,
Teotihuacán városát készíti,
Követ csiszolatott, laposra lapított,
Nap és Hold piramist magasba építi,
Csillámpiramissal városát ékíti.

Mágusok köpenyén csillagok ragyognak,
Magas kalapjukon Nap és a Hold csillog,
Messze vándorolva építésbe fognak,
Aki látja őket, a szeme csak pillog,
Piramisok csúcsán arany, ami villog.

Tollánból lett Tula, toltékok fő helye,
Hajnalcsillag templom díszíti a várost,
De Tollaskígyónak főhet szegény feje,
Hogyan tanítson meg sok tanítványt, számost,
Addig, amíg itt van, gyorsan, bölcsen, már most!

Történetet mondott, az ifjak hallgatták,
Csodálták a mestert, utasát tengernek,
A hős történetét rögtön tovább adták,
Tolték törzsek között hírverést tervelnek,
Legyen róla gondja mindegyik embernek.

Mayaföld hercege, a Hős gondolt egyet,
Elmegy a Pokolba, győztes csatát víni,
Ördögök királyát lecsapja, mint legyet,
Hősnek az erőben nagyon is kell hinni,
Utána áldomást, finomat fog inni.

Ment a Pokol felé, hét nap, hét éjszaka,
Tengeren úszott át, hol kígyók nyüzsögtek,
Az úrbéli tenger nagy kígyóknak laka,
Spirál karjaikkal messze dübörögtek,
Világító kígyók forogtak, pörögtek.

Egy kicsiny nyíláson bejut a Pokolba,
Pokol királyával keményen mérkőzik,
Hah, de a király győz, viszi a Seholba,
Levágja a fejét, állványon időzik,
Teste többi részét talán üstben főzik.

Pokol királyának fenséges leánya
Megnézte a nagy Hőst, kíváncsi volt rája,
Bele is szeretett, kis varázsló fránya,
Illegette magát, szabad volt a pálya,
Szerelmes csókra nyílt a leányzó szája.

Nyitott tenyerébe a fej beleköpött,
Vérlány volt a neve, ki teherbe esett,
Nagyon felbőszíti a legfőbb ördögöt,
Ikreket szült aztán, így történt az eset,
Emlékezzünk rájuk, egy percet, keveset.

Vitték az anyjukat, úsztak a Pokolban,
Át a világűrön, kígyók között jártak,
Tejútrendszereken, nem egy sötét ólban,
Átjöttek a Földre, hol rájuk már vártak,
Emberek feléjük tárt karokat tártak.

Jaguárszarvas és Vadász volt a nevük,
Nap és Hold lett sorsuk, mert istenek voltak,
Volt két fi rokonuk, főhet szegény fejük,
Mert rájuk támadtak, de most meglakoltak,
Aminek örültek élők és a holtak.

Egymajom, s testvére, Bőgőmajom gonosz,
Varázslatot szőttek, ami nem sikerült,
Felmentek egy fára, hol varázslat motoz,
Nem tudtak lejönni, egy varázsba került,
Pókmajommá váltak, amint ez kiderült.

Tollaskígyó mesél, a sok nép hallgatta,
Bűnhődik a gonosz, így legyen ezután,
Szokást és erkölcsöt e jó népnek adta,
Éljétek meg a jót, de ne ilyen sután,
És, ha magyarázok, ne nézzetek bután!

Tollaskígyó, a Nap, mesél Napkeletről,
Aranyos Szeget nevezte félszigetnek,
Fő része Atlantisz, mesél ezer tetről,
Barna oroszlánok vad bozótból lesnek,
Fehér egyszarvúak, s mamutok kergetnek.

Délen, a quechuák Peru országában
Viracocha néven Tollaskígyó hódít,
Tengeren hajózott tolték társaságban,
A sok találmánnyal quechuákat bódít,
Szeretetről beszél, és soha nem lódít.

Neve Tenger Habja, „Tengerzsír” értelmű,
Szeretik a népek, rajonganak érte,
Tanítása tartós, szeretet-élmű,
Ne öljetek embert, ezt ő nagyon kérte,
Huszonnégy mágus pap nagy útján kísérte.

Viracocha Perut széltében bejárja,
Égig érő hegyek keretezik útját,
Tanításra nyílik jó magorunk szája,
Megnyitja a népnek a tudás szent kútját,
Tanítja a szépet, elveti a rútját.

Ábrákat rajzolnak, bele a pusztába,
Kedvére az égi hatalmasságoknak,
Inkább a kövekre, semmint a lágy fába,
Üzenetet írnak az égi látóknak,
Szemeknek az éjben, távoli napoknak.

Peru a Magas Ház, az Örökkévaló
Tanyázik tájain, Ten tudásra tanít,
Itt a nép jóságos, égi tudást faló,
Növényeket természet, kemény követ hasít,
Állatokat tenyészt, és várost magasít.

Quetzalcoatl, a hős, távozik északra,
Mayaföldre menve, aztán teltékokhoz,
Vágyik haza menni, ülne már a tatra,
Honvágy fürja, gyötri, menne az otthonhoz,
Emeli a szemét fénylő csillagokhoz.

Tengerjáró hajó úszik a partoknál,
Méhi-kó jó népe mágusokat sirat,
Atlantiszból jöve megáll egy földfoknál,
Magori hajósnál kiváló a szimat,
Tollaskígyó most még iratokat irat.

Szent magor írással ezüstre, aranyra
Rovásírást rovat helyi mesterekkel,
Isteni hatást sző az emberi agyra,
Őrzeti az írást helyi emberekkel,
Barlangokba viszik, rejtik nagy kövekkel.

Keletről jött hajó megtalálja őket,
Harminc év múltával mennek Napkeletre,
Hajóznak a vízen, járják az időket,
Atlantiszban a nép buzdítja új tettere,
Talán elhajózik újabb tengerekre.

Tollaskígyó, a Nap táltosa, mágusa,
Quetzalcoatl, a hős, Atlantisz vándora,
Huszonnégy a barát, habzó borok kusa,
Borkusok szandálján messzi földek pora,
Tengerjáró hősök, vízük tenger bora!

CSILLAGKAPU

Ragyog ezer csillag, díszlik a Nagy Kosz,
Ég, amely fekete, s ékektől ragyog,
Igyál bort, eleget, biztat nagy Bakkosz,
S fejedben szikráznak majd a csillagok.

Káosz, a Sokaság, Ká lélek útja,
Honnan levetettnek mind a csillagok,
Olyan emberré lesz, amire futja,
Egek büszke sarja, vagy bután makog.

Kosz, te végtelenség, feketén ragyogsz,
Kosz-Mosz, te Ifjú-Kosz, rend s a nyugalom,
Benne, ifjú ember, jól élsz, nem nyafogsz,
Bár haláloed jelzi ezernyi halom.

Koszt a fényes éték, csillogó asztal,
Koz-Ma fekete-hely, edények alján,
Koszorú a Kosz-Örv, csendben vigasztal,
Csillagokba vivő Vezér úr balján.

Nyílik csillagkapu, halkan csikordul,
Oda mén a lélek, Isten fényébe,
Ördög sok szolgája dühödten mordul,
Megszabadult lélek Ten isten éke!

TEUTA KIRÁLYNŐ

Teuta szép leány, Kárpát-medencéből,
Feleségül ment az illyr főkirályhoz,
Gazdag, vérmes leány, nem ment ő szükségből,
Kiválóan értett harchoz és csatához,
Végbe is vitte azt, amit elhatároz.

Agron ill uraknak vezérlő királya,
Gyakran hadat viselt, rabló volt ökelme,
Kevés volt országa, Illúria tája,
Előbb lett hírneves tenger veszedelme,
Aztán lett hadvezér, népe segedelme.

Agaron, hős Agron, agarénusoknak
Hírneves királya trónörököst akart,
De Teuta inkább hódolt mágusoknak,
Jövendőmondóknak, kedvence volt a kard,
Teste vaspáncéllal, nem kelmével takart.

Teuta, Tejuta, húga Tritauta,
Hozzámegy Agronhoz, lesz a felesége,
Pinnész az ő fia, okos és nem buta,
Nővérét segíti, örül öfelsége,
Biztonságban Pinnész, ha Agronnak vége.

Agron délre támad, Medion városra,
Etolia hadát csúnyán tönkre veri,
Ellenségek közül rátámad számosra,
Epirusz ellen a kártyáit keveri,
Földjét, mit elvettek, mindet visszaveszi.

Démétriosz király, sorban a második,
Makedonok ura, dardánokra támad,
Teuta királyné közben anyásodik,
Longar dardán királyt elfogja a bánat,
De Teuta segít, felé hála árad.

Mikor Agron meghal, Teuta az utód,
Gyámja lesz Pinnésznek, hadak parancsnoka,
Vad Teuta régens, köröd hányszor futod?
Rátámad Rómára, bosszúvágy az oka,
De a háborúba beletör a foga.

Centumalus consul kétszáz hajójával
Beveszi Kerkürát, fondorlatos sereg,
Apollóniánál húszezer lándzsával,
S kétezer lovassal Albinus közeleg,
Tejuta királynő, szerncséd elpereg!

Nutria falunál győznek az illírek,
Teutana, aki Tejútanya, örül,
Királynő minőség, de rosszak a hírek,
Rengeteg római veszi népét körül,
Ebből a fogóból nincs, ki kipöndörül.

Risan városába szorul hada vissza,
Nagy római sereg már ostromra készül,
Kotori öbölben csak a könnyét issza,
Az ostromló sereg újjal kiegészül,
Ez az ostrom mostan tengernyi sok vért szül.

Teuta királynő dönt, megadja magát,
Nem akarja népe kardélre hányását,
Tárgyaláson végül megmenti a hadát,
A római enged, tarthatja vallását,
Rhizonba bezárva királyi állását.

Amazoni becsét Róma elismerte,
Nagy Dinári-hegység Rómának birtoka,
Ill urak hadait végül is leverte,
S kegyelmet gyakorolt, volt elég indoka,
Női harcosságnak ő legfelsőbb foka!

Budapest, 2018. május 24.

PARTHOLÓN KÜLDETÉSE

Összegyűlt száz táltos szép Kárpátiában,
Azon tanácskoztak, hogy öntsék a bronzot?
Volt ércük, nem kevés, sok bőr tarisznyában,
Cipelték az ércet, de nem, mint koloncot.
Tűzön olvasztották, a fémet keverték,
Gondosan az ércport mérték is, és mérték.

Kaukázusoknál dívott az arzénbronz,
Onnan jött táltosok e bronzot dicsérték,
De törékeny nagyon, ezért senkit se vonz,
Tudták, mennyi a réz, és az arzén mérték.
Bánatban táltosok vitatták, s a bánok,
Mi legyen a rézzel, meg pánok, s ispánok.

Írottkö táltosa antimónra szavaz,
Más táltosok az őnt helyezték előre,
Addig vitatkoztak, míg a tél már havaz,
Égen a Napisten nem jut delelőre.
Ekkor szól egy táltos: Megyek Albionba,
Hírlik, sok ott az ón, elmegyek ónhonba.

Déli partra megyek, hol az ónos szikla,
Mint égen a csillag, milliós szám hever,
Elsőre olvasztom, avagy másodikra,
Kezem rezet ónnal biztonsággal kever.
Amint elkészültem, jövök is, hamarost,
Nem soká elérem a Tiszát és Marost.

Part Hol Ón lett neve, elment Napnyugatra,
Dunán felhajózott, Rajnán lehajózott,
Táltosok zászlóját tette ki a tatra,
Hú embereivel északra lopózott,
Táltosok zászlóján három a spirális,
Isten, Lélek, Tudás, csatlakozhatsz máris.

Orkney fősziget táltosok központja,
Us jel van ott, az Ős, a jeget vizsgálják,
Ez a táltos város a bölcs tudást ontja,
Hideg jég rohamát becsülettel állják.
Innen délre mennek, Kent tartományába,
Hol a vízrajz magyar, ma is, nem hiába.

Partholón és népe önt olvaszt a parton,
Nagy és sok öntömböt hajókra pakolják,
Egyre több az ön fém, dolgoznak kitartón,
Feltöltött hajókat aztán vízre tolják,
Viszik az önt messze, szép Kárpátiába,
Toron-Tál országba, körbe karimába.

Táltosunk híre nagy, Stonehenge-t építi,
Mondják, ő a táltos, az, aki pártol önt,
Ónnal ötvöz rezet, jó bronzot készít,
Dalok dicsőítik még ma is Partholont,
Csillagvizsgálóját kőkörrel keríti,
Hódítások könyve őt is megemlíti.

Megérkezvén haza, Torony-Tál tájára,
Gyűlnek a táltosok, meghozni a döntést,
Antimón, arzén, ön kemény vitájára,
Adni a győztesnek hálát és köszöntést.
Győz Partholón bronz, kiváló minőség,
Partholont illeti a győztes dicsőség.

Így esett a vita, egy táltos küldetés,
Messze Napnyugatra vitt Partholón útja,
Küzdött vízzel, jéggel, utazása mesés,
Ily történeteket ont a tudás kútja!
Tiszteld őseidet, kik okosak voltak,
Elavult helyébe jót és újat toltak!

Budapest, 2017. December 28.

RASDI

Ébred Rasdi, a szép lány, ormos nagy palotában,
Hajnali Nap tüze fénylik, szól a rigó dala kintről,
Ébred a nép, keze munkál, kertben a harmat elillan.
Reggel Rasdi mosakszik, járván illata rózsa.
Jönnek a hercegi ifjak, kiknek az őse Atilla,
Nagy Abaújvár frissen kelve köszönti a jöttet.
Szörnyű rém a Velencei Péter, kergetik őt el,
Ment a követség Ruszba, ottan három a herceg,
Védeni jönnek a német aljas vad dühe ellen.
Élén jó a csapatnak délceg hősi Levente,
Aztán András, s Béla, Árpád hős unokái.
Rasdi szalad, leborulván ottan tárja a karját,
Délceg hősi Levente gyorsan száll le a lóról,
Szép lány, állj te előttem fel, szépen mosolyogjál,
Mint a szabad nép lánya, tartás illik a szépnek.
Mondd a neved te leányzó! Rasdi, innen a várból.
Tán Aba házából vagy, híres szép unokája?
Hírem nincsen, a szépségemről tán te beszéljél!

Megszállván Abaújvár hús palotája szobáin,
Hősi Levente igézve, Rasdi kezét nem eresztí,
Így lett Rasdi Levente híres szép felesége.
Jöttek a népek először kérni, majd könyörögni,
Hírneves ősei vallását kérvén követelve.
Ekkor hősi Levente király szólt: Engedem én azt,
Az, ki a Nap, Hold, s csillagaink hívője, imádja,
Szkútico réligiőt is hévvel, s nagy becsülettel,
Jézus Napkeleten járt prófétái szavát igya,
Ám, ha akarja legyen csak Jézus hű követője
Bölcs vaticáni tanítás, püspöki szózat alapján.
Így lőn nagy szabadosság, zűr tere, mondta a klérus,

Mondták, rossz a szabadság, boldog a nép, nem adózott,
Így lőn, abban az évben titkon ölte a méreg.
Akkor Rasdi sikongott, férje zord temetőben.
András lett a király úr, bátyja rendeletét mind,
Megfontolván, püspöki kívánságra törölte,
Majd bevezette a római vallást üdvöztőként.
Hősi Levente nevét meg csúf feledésre ítélték.
Szőlős várban a régi hitét gyakorolta a népség,

Nagy Vata úr a pogányság híve leend eleinte,
Jó fia, János az ősvallás hű támogatója,
Nagy udvart alapítván, mind az urak szeretettel,
S bölcsességgel is álltak a pártján, bátorítólag,
Vendég ott a varázsló, bűbajos gyakorolja
Tisztán, ősi tudását, jó füvesasszonyok élnek,
Gyógyítják a betegség sok-sok válfaja mindjét,
Jár ide Rasdi királyné, keltvén Béla haragját.

András elmene Mennybe, ekkor Béla király lesz.
Rögtön Rasdi királynét elkapván lefogatta.
Hölgyem, tudd, a Turulház gazdag, hercegi tagja
Nem járkálhat a nép közt, úrnő vagy, hatalommal,
Minden mondatodat följegyzik bösz követőid,
Mindezekért egy várba bezárlak, légy türelemmel,
Ott élj, mágusokat kergesd el, Jézus urunkat
Híven imádd szeretettel, Megváltónkhöz imádkozz!

Mondta a nép, bizonyára szegény szép Rasdi lerágta
Lábait, éheze, mert nem kapta az ételeit meg!
Ám de sosem nem rágta a lábát, halni se kellett.
Ősvallás ered égből, fénylő Isten Atyától,
Minden más hitet ördög adja az emberiségnek!
Meg nem tört a királyné, Rasdi az ősvallás követője!
Így hát nem szabadulhat, várba bezárva öreg lett.
Népünk szíve kitárva, benn él Rasdi, a hősnő!

Budapest, 2018. május 30.

TAR LŐRINC

Zsigmond király hős lovagja,
Kinek báró volt az apja,
Purgatoriumba mene,
Ahol sikoly volt a zene.

Szent Patriknak barlangjába
Vitte őt a sebes lába,
Írországba ment csapattal,
Herolddal és kardos haddal.

Vad Pokol tátongó kútja
Ahova visz a rossz útja,
Purgatorium a neve,
Hol sütöget nagy tűz heve.

Jobbról démonok serege,
Ott bezárult Isten ege,
Balról sok vádoló vétek,
E barlangban bűn az étek.

Yacobus királyi jegyző
Oklevelet ad, mi tetsző,
Aztán Miklós prímáshoz ment,
Hol jól fogadták, annyi szent!

Szentháromság templomában
Híre terjedt múltban, mában,
Hódolt Jézus botja előtt,
Imádtá a fényből kelőt.

Ezt a botot Jézus adta,
Szent Patrik volt, aki kapta,
Kártékony faj mind menekült,
Írország békébe merült.

Dublinban, hol várta szelét,
Zsigmond király hit-levelét,
Hol a hitre sokat adnak,
Bemutatta az uraknak.

Jött a jó szél, hajójával,
Nem törődve tengerárral,
Egyiptomba vitorlázott,
Ahol szent napfényben ázott.

Innen elment Indiába,
Onnan Közép-Ázsiába,
Haza jött a királyához,
Kitől sok arannyal távoz.

Azt is írják, párbajozott,
Fejére vont kárhozatot,
Toldi Miklós, ki megölte,
Ki életét ketté törte.

Tar Lőrinc hős palóc vitéz,
Senki ne legyen itt ítész,
Bejárta a fél világot,
Hős lett, aki sokat látott.

2018. július 27.

A SZENT ANNA-TÓ

*Orbán Balázs és Benedek Elek nyomán.
A Csomortáni Iskola pedagógusainak segítségével.*

Mily gyönyörű látvány gyöngy Szent Anna tava!
Belé csorog, s csobog a táj olvadt hava,
Körös-körül erdők koszorúzta hegyek,
Égbe nyúló ormok, örökzöld fenyvesek.

Ugyan, ki gondolná, mi történt a helyén,
Mily szörnyűség esett az idők elején?
Nagy magas sziklabérc állt az égbe nyúlva,
Vonuló felhők közt csillagokba túrva.

Nem volt akkor még tó, csak a nagy hegyorom,
Meredek nagy szikla, régi idő koron,
Tetején kőerőd tolult fel az égre,
Onnan nézett alá Csikra, s Háromszékre.

Átellenben, szemben, talán órányira,
Másik vár nagy tornya egek felé nyíra,
Büdös-barlang felett levegőbe nyírva,
Torlott az ég felé, amint meg van írva.

Két testvér uralta akkor a vidéket,
Gonoszság, irigység vert közējük éket,
Annyi, mint a pelyva, aranyuk, ezüstjük,
Élére vert pénzzel tele kádjuk, üstjük.

Szívükben kevélység, gőg és szertelenség,
Népet sanyargatók, nincsen nekik mentség,
Mindig vetélkedtek, egymást is utálták,
Bár testvérek voltak, egymást ki nem állták.

Egyszer, messzi földről, egy vendég érkezett,
A kisebbik testvér rögtön szemet vetett
Arany hintájára, hat tüzes lovára,
Kérdezte is nagyon, mennyi lesz az ára?

Nem eladó! - mondta dúsgazdag vendége,
De a vendégségnek az lett ám a vége,
Kockajáték révén a hintót elnyerte,
Amíg a vendége jó borát védelte.

Mulatságot csapott, itatta az urat,
Óvatlan a vendég, ha éjjel is mulat,
Hintóhoz hat lovat nyert a kockázáson,
Reggelt meg sem várta, hogy munkához lásson.

Vendége távozván gyorsan befogatott,
Büdösi vár ura nézte a fogatot,
Gyönyörű a hintó, pompás a hat lova,
Nem lesz testvérének hasonló, de soha.

Átrobogott menten, át a szomszéd várba,
Testvére ücsörgött vára pitvarába,
No, testvér, láttál-e ily pompás fogatot?
Nem, de leszen különb, és máris fogadott.

Holnapra, délelőtt átmegyek váradba,
Ahol várjál engem reszketve, sápadva,
Szebb lesz a fogatom, arra mérget vehetsz,
Elnyerem a várad, s földönfutó lehetsz.

Tűnődött a testvér, hogy mit is csináljon,
Ami őt hirdető dicsőséggé váljon?
Azt eszelte ki a nyomorult fajzatja,
Lányokat fogat be, lány lesz a fogatja.

Pribék embereit szétküldte birtokán,
Fogjanak sok szép lányt, gonosz terve okán.
Pribék emberei vitték a lányokat,
Szépeket, ifjakat, kis boszorkányokat.

Kiválasztott az úr tizenkettő leányt,
Éppen tizenkettőt, szorgosat, nem trehányt,
Befogatta őket hintója elébe,
Gyi te gyí – üvöltött, nézte, a lány lép-e?

Húzták a leányok, a hintó nem mozdult,
Bakon a gonosz úr vad dühében dúlt-fült,
Világszép Anna volt elől a fogatban,
Érezte a vállán ostor vége csattan.

Ordított a gonosz: - Gyi te gyí, húzzátok!
Vigyázz, te féreg úr, száll fejedre átok!
Világszép Annának hátát csapta-verte,
Húzzák a hintóját, ahogy kitervelte.

Kiserkent a vére Világszép Annának,
Beszélhetett az úr akár fűnek-fának,
Nem bírták a lányok hintáját vonszolni,
Hanem szép Annának mersze volt rászólni.

Leányok gyilkosa, Egek Ura verjen,
Süllyedj a föld alá, tested ott heverjen,
Tengersok vagyond pusztuljon el veled,
Soha ne láss többé se nyarat, se telet!

Isten meghallotta az iszonyú átkot,
Nem szívelte el a szörnyű zsványságot,
Rettentő mennydörgés rázta meg az eget,
Égi erők zúgtak fenn a felhők megett.

Leomlott a nagy vár, véle a hegyorom,
Nem maradt utána se pernye, se korom,
Elsüllyedt az úr is, vitték a pokolba,
Meg is érdemelte, halk véleményt szólva.

Gyönyörű tengerszem keletkezett nyomban,
Csodálatos szép tó dicső Székelyhonban,
Partján épült utóbb egy kicsiny kápolna,
Zöld erdők rejtekén, mintha kastély volna.

Világszép Annácska buzgón építette,
Köszöntve Ég Urát, aki megmentette,
Elment a többi lány családi házába,
De Anna maradt a kicsiny kápolnába.

Világszép Annának nemes emlékére
Ez a kis versike a végére ére,
Szent Anna-tó nevet kapott a tó máig,
Emlékezzünk reá, örökké sokáig!

Budapest, 2017. október 8.

A BÁLVÁNYOSVÁR LEGENDÁJA

Magasan fehérlik a Bálványos vára,
Széttékintve róla látsz kéklő ormokat,
Nagy, erdős hegyeket, zöld magaslatokat,
Télidőn szikrázó, fehér havasokat,
Tornyos kőhegyeket, bizony igen sokat,
Azt mondják, korának szinte nincs határa!

Tündérek emelték Bálványos nagy várát,
Mikor még a kövek meg sem keményedtek,
Akkor a tündérek hatalmasak voltak,
Bejárták sétálva föld s az ég határát,
Amikor siettek, nagyokat lépkedtek,
Megyéket léptek át, s mindent birtokoltak.

Ha éppen jó kedvük gátja átszakadott,
Kötényükbe kaptak jó szántóvetőket,
Játszadoztak velük, nem bántották őket.
Sok jó építő kő, látták, hegyben van ott,
Hegyaljára hívtak tündér kő vetőket,
Amíg építkeztek, elküldték a nőket.

Szép tündér királynő, Un Ég királynője,
Gondosan figyelte, mit épít a népe
Bálványos-hegy magas, sziklás tetejébe,
Mézet eszegetett, volt elég pempője,
Lassan felderült a csodálatos képe,
Sziklás csúcsnak szép vár lépett a helyébe.

Tizenhárom tündér keményen dolgozott,
Reggel kezdtek, este, mikor a Hold felkelt,
Elkészült a nagy vár, a hegy koronája,
Ez a nap is nékik szép eredményt hozott,
Örült Un királynő, mert amit eltervelt,
Elkészült, mint világ nyolcadik csodája.

Ekkor csapat vágat Bálványos-patakon,
Kérdik a tündérek: Hová szaladoztok?
Üldöznek benneteket, miért menekültök?
Apor az én nevem, házam lesz a vadon,
Egykor nagy úr voltam, most ínséget osztok,
Ti tündérek vagytok, jártok és repültök?

Un királynő vagyok, népem a tündérek,
Sürgős az utatok, de miért vágattok?
Nem üldöznek minket, még sincs maradásunk,
Majd ha a ló repül, kereszténynek térek,
Szabad az én népem, minket így láthattok,
A kereszténységben bizonynal elvásunk.

Nap, Hold, s a csillagok ősi isteneink,
Imádjuk az eget, megmaradunk hunnak,
Nem fogunk adózni uraknak, se papnak,
Minket támogatnak dicső őseleink,
Nem keresztelkedünk – mondja Apor Unnak,
Aranyat, ezüstöt tőlünk sosem kapnak!

Ne búsulj jó herceg, látod a szép várat?
Ezt ma építettük, teljesen játékból,
Tiétek a szép vár, mit most nektek adunk,
Épüljön majd hozzá néhány titkos járat,
Lakjátok a várat mindig jó szándékból,
Ha ellenség támad, mi veletek vagyunk.

Apor, s emberei imádták a Napot,
Holdat, s csillagokat, de főként Ég Urát,
Jöttek a támadók, de visszafordultak,
Elhagyta erejük, lábra egy sem kapott,
Állt a vár, mint magas, több lépcsős szikkurát,
A rabló támadók a patakba hulltak.

Forog, folyvást forog az idő kereke,
Elment Apor herceg, maradt három fia,
Csillagvallást tartva uralták a várat,
Mindenki az Ég Úr szeretett gyereke,
Papnak szabadságról nem kell papolnia,
Mindenki egyenlő, nincs jobbágy szolgálat!

Egyszer a legkisebb betévedt Torjára,
Torjavásárhelyre, Trója ős párjára,
Lát egy szépséges lányt nagy ház ablakában,
Utcán a nyomában széltölsér por jára,
Vágyai rakódnak érzelmek árjára,
Szerelmes lesz nyomban, azon minutában.

Bemegy a nagy házba, leányt köszönteni,
Ki vagy te, mi vagy te? Apor fia vagyok!
Én Mike Andrásné keresztény leánya!
Szeretném szívemet néked kiönteni,
Kérlek gyere hozzám, arcod, mint Nap, ragyog!
De amíg pogány vagy, vigyen el a kánya!

Jön nagy dérrrel-dúrral a lány édesanyja.
Adja feleségül, néném, a leányát!
Nem addig 'a, pogány, keresztelkedj, s adom!
Reám a keresztnek nem lesz foganatja,
Ős vallást nem hagyom, mint elhagyott bányát,
Esküdtem, szavamat meg nem másíthatom.

Térj keresztény hitre! Édes nénémasszony,
Ikefalvi sárkányt holnapra megölöm.
Légy keresztény hiten, viheted a lányom.
Ojtozi óriás senkit ne borzasszon,
Holnapra megölöm! Öntsön el az öröm,
Térj keresztény hitre, s teljesül az álom!

Apor elment haza, szólt a bátyjainak,
Mentek lányt rabolni Torja templomához,
Szép Mike Ilonát lovon elrabolták,
Mikor jött ki a nép, feszültek az inak,
Vágtatott a háts Bálványos várához,
Mikéné népei csak egymást okolták.

Add vissza a lányom, te Krisztus-tagadó!
Nem adom, szeretem, feleségül veszem!
Hatalmas sereg gyűlt a vár ostromára,
De a Mike sereg gyorsan elapadó,
Ha tündér varázslat fejük felett leszen,
Ezért megmenekült nagy Bálványos vára.

Sírt Mike Ilona. Szeretsz-e édesem?
Szeretlek, szeretlek, térj meg kereszténynek!
Addig-addig kérte, mígnem azt mondotta:
Megkeresztelheted, amúgy nagy fényesen,
Ha babánk születik, tedd ki a napfénynek!
Megörült Ilona, s a csókját ontotta.

Hanem a tündérek nem vették jó néven,
Megrendült az orom, omlott a vár tornya,
Szétesett a kapu, falai ledőltek.
Kiürült a nagy vár még azon az éven,
Mintha tündér fentről várra átkot szórna,
Kiürült nagy várat benőtték a zöldek.

Mike Ilona is futott a várnéppel,
Ó, édes Jézusom, ne hagyd el a néped!
Megmenekült a nép, baja nem is esett.
A rengő hegyoldal pörölt fenn az éggel,
Keresztény lett Apor, pogányság itt véged,
Egyszer hős Torjában e történet esett.

A Csomortáni Iskola pedagógusainak segítségével.

Budapest, 2017. október 19.

HUNGÁRIA BERTÁJA

Szép Hungáriának gyönyörű Bertája,
Hun ország a világ legszebbik fertálya,
Híre messze terjed, szépsége világít,
Sok királyhoz eljut, mindenkit elámít.

Pipin, a frank herceg, meglátta szép Bertát,
Aki látásáért hegyen, folyón kelt át,
Rögtön megszerette, kezét is megkérte,
Királynéje trónját ott neki igérte.

Pipin, hazatérve, a lagzit szervezi,
Kit vendégségbe hív, ételt hogyan eszi,
Lúdlábú istennő, Berchta is vendége,
Berta védnöke lesz, míg a világ vége.

Elindult szép Berta Frankhon irányába,
Sebesen haladtak, vitte lova lába,
Kétszáz jó hun lovag fegyverrel kíserte,
S száz nyoszolyó leány, ki rajongott érte.

Haladván nyugatra, közben volt sok kaland,
Csúcsokon jégsapka, virágzó rét alatt,
Medve támadt rájuk, kapott pár vasnyilat,
Menjen az erdőbe, forrásvizet ihat.

Rabló lovagoktól hemzsegett pár tájék,
Ám a hun nyilaknak nincs ki ellen állják,
Sárkányt is meglőttek, goblint, trollt és orkot,
Ám Berta királylány bajban sosem forgott.

Perahta a Fénylő, kíserte útjukon,
Aki átfér bármely ici-pici lyukon,
Végre megérkeztek, Pipin várta őket,
Püspök adta össze a hű esküvőket.

Rózsánál pirosabb orcája szépséges,
Fehér liliomszál, a Napra is kényes,
Gyönyörködöm benned, mondta Pipin király,
Olyan a szépséged, mint százezer virály.

Tökéletes leány, Turulház szülötte,
Ki a dúvadakat nagy halomba lőtte,
Pompásan lovagol, röpdöd arany haja,
Szűnik a királyság nagy és kicsi baja.

Gyermeke hős Károly, karvaly a javából,
Vére Turul sólyom, haján naptűz lángol,
Carolus, a Magnus, király és hadvezér,
Akinék a keze oly messzire elér.

Rátört Pannonhonra, kincseit kereste,
Mivel Turulházi, a kincs őt illette,
Hat szekér aranyat zsákmányolt serege,
Aranytól csillogott Frankhon egész ege.

Vadrózsa virága, gyönyörű szép Berta,
Törődött hugával, tudni illik, mert a
Jó édesanyjának volt másik leánya,
Aki ezt sem tudja, vigye el a kánya.

Coustance huga szép Hungáriában,
E titok rejtőzik minden kőben, fában,
Királynő lett, bizony, Berta segítette,
Neve Konstanc, Kustanc, Berta trónra tette.

Ne feledjük dicső őseink emlékét,
Berta, s huga Kustanc, aranyló trónszékét,
Szeresd gyermekeid, szeresd őseidet,
Érte az Ég Ura sok csodával fizet!

Budapest, 2018. május 25.

HUN

Van egy kőoroszlán, titkos Szfinx nevű,
Szobra óriási, merengő szemű,
Nagy, gigászi kőből faragtatta ki
Vezér úr, az isten, vagy más valaki,
Csodálkozik rajt' a Nap, s az éji Hold,
Mert a kőoroszlán ember arcú volt.

Szfinx, vagyis a Rejtély, közismert neve,
Égeti a szent Nap lángoló heve,
Nyíló partja mentén száraz ivás gát,
Ezen sívó gáton érzi jól magát,
Évezredek óta sivatagban ül,
Tág, nyugati parton, teljes egyedül.

Ős halottak lelke napnyugatra száll,
Messzi napnyugatra, hol úr a halál,
Arra vezet Vezér, vészhely arra van,
Veszt a nyugat tája, mindig nyugtalan,
Amenti országa Vízzementin terül,
Vezér a lelkeddel afelé kerül.

Szikkadt, száraz, égett földre tűz a Nap,
Mint egy vad oroszlán, mindent szétharap,
Arca lángsörényű, hatalmas Magúr,
Míg a tengerének színe kékazúr,
Forgó napkorongunk fényes Ré szeme,
Teremtő istennek tündér kelleme.

Szahara a Szahráz, homok tengere,
Kőmorzsoló itt a napkéz ereje,
Hor, mint hajnalisten, és a jó Heper,
Piroslanak reggel, mint piros eper,
Hor izt ont a tájra, ott a Horizont,
Ahonnan az új Nap, Hor a Szétre ront.

Hat-Hor Hornak Háza, a Ház szent köre,
Féli őt az éjjel ártó ördöge,
Szét a széthasító, mindent szétverő,
Keletkezés isten, fekete erő,
Íz-Ísz Izzás-Fénye, az Ész szent helye,
Nephthysz Nép-Tűz isten, láng az ereje.

Napnyugat a holtak sápatag tere,
Atlanti a halál tágas tengere,
Vész ura, a Víz úr, Véd úr, ki vezet,
Mikor élted elvész, adj néki kezet,
Viszen a Vadászba, hol létra foka,
Istenfénybe jutsz át, vele menj oda.

Ré hajója siklik kéklő ég vizén,
Estvén alámerül, jól tudom, biz én,
Átalanti tájon sebesen halad,
Atalanta úrnő, felkel általad,
Délben Ré az isten, másik nevén Rá,
Köszöntse a Napot Hur-Rá és Haj-Rá!

Atlantiszból jöttek magyar emberek,
Nyílos partja mellé, hol homok pereg,
Magaslott egy szikla, kemény porfirit,
Mellette meg mészkő, fehérén virít,
Nosza, jó szobrászok, szabjatok követ,
Előre az arcot, majd a hát jöhet.

Csillagok a Magok, fő uruk a Nap,
Fején lángkorona, izzó lángkalap,
A sok kis magocska ura nagy Mag úr,
Napatyánk, nagy isten, hatalmas hadúr,
Jelképed oroszlán, lángsörényű vad,
Égi kéklő tenger tiszta kék tavad.

Úr-Mag, szent oroszlán, Napisten urunk,
Őt faragta ősünk, amit jól tudunk,
Arca napkeletre figyelve tekint,
És ha jó Hor isten, felelésre int,
Fején arany kendő, szikrázva ragyog,
Mosolyogva nézik égi angyalok.

Esős korszak jó el, csillagvíz ömöl,
Magúr arca vízben, s fényben tündököl,
Mészkő hátát eső veri, csíkozza,
Vájadékot vájva, hátát kínozza,
Jó magyarok mentek, ki tudja, hova,
Ez a környék szárad, szörnyen mostoha.

Száraz korszak jő el, sívó szél sivít,
Porrészecskét szállít, állandón visít,
Vízszintesen vájja most a mészkövet,
Porlik, rongálódik a kő mészsövet,
Homokdüne hömpöly be is temeti,
A sivatag száját porral eteti.

Új magyarok jönnek, kiássák Magort,
Elsöprik fejről, s szájából a port,
Másik nevet adnak, ő lesz nagy Hunor,
Érti jelentését bármelyik tudor,
Hun a hunyó csillag, lelkünk fényjele,
Éji tág égboltunk velük van tele.

A nyugati parton, mely a vész helye,
Áll a Hun magában, kelet tengelye,
Tán a fejét vették, s új arcot kapott,
S új szemével nézi Hort, az új Napot,
Kufu mondá büszkén, gúlám legyen Hun,
S Hun legyen Honunk is, ahun és ehun.

Kiderült a Rejtély, mit Ré rejte el,
Ré napisten minden kérdést megfelel,
Hunok városában, Junu szent helyén,
Ó Bél Isz Kő csillog, Hun van tetején,
Hun csillagok jelzik, jó a fényözön,
Minden áldott Reggel, Réh Kel, s ránk köszön.

KUFU

Volt egy nagy királyunk, Nyílvíz parti úr,
Fején kendő, színe arany és azúr,
Jószér nevet vett fel, ő jószerivel,
Barátságot kötött, nem egy senkivel,
Imhotep barátja Junuban tanít,
Híres egyetemen tudást gazdagít.

Thot isten, a Tudó, Hermész ő maga,
Emberi nemünknek támasz csillaga,
Imhotep tanára, ki tanította,
Aszklépiosz néven okosította,
Hermész Triszmegisztosz tervet készített,
Gyarápítani az emberi hitet.

Tudtad-e Imhotep, hogy Égi Pitom
Ég mintára készült, így lett Egyiptom?
Isten Atya fölénk sötét vásznat húz,
Nagy fekete vásznon ezer csillag úsz,
Sok luk van a vásznon, meg egy hasadás,
Ez a Tejút, Nyílás, fényes szakadás.

Alant a Nyíl folyó, a Tejút mása,
Földanya testének szétszakadása,
Másik neve Ha-Pi, Háza-Csillagnak,
Csillogó fényvizén madarak laknak,
Vízér neve Vezér névváltozata,
Ozirisz istennek víz áldozata.

Kanyarog a Nyílvíz, mint Égi Pitom,
Pi-Ton Csillag-Folyó, amint állítom.
Ki-Jó: a Földanya, Ki nagy folyója,
Kígyóként ölel át, mint egy vízpólya,
Keán isten vize, Ó-Keán habja,
Piton égi kígyó, a Tejút rabja.

Hosszúkás, kanyarog, csillog a felszíne,
Olyan fent a Tejút, mint a Nyíl vize,
Ezer csillag ragyog, s számos csillagkép,
Építsünk mennyboltot, elmondom, miképp,
Délebbre a Bikát, két nagy szarvával,
Északabbra Vézért, hét csillagával.

Jószér épített egy lépcsős peremest,
Párkányon nagy tornyot, szemnek kellemest,
Hét lépcsője égi szférák mintája,
Lelke azon lépdel, várja Ten tája,
Lépcsős piramisa szikkuratu volt,
Tur-Án, Hegy a Mennybe, s tán benne lakolt.

Sznofru elődei tervét folytatta,
Ragyogó piramist rőt kőből rakta,
Déli felragyogó piramis bedőlt,
Tán a súlya alatt megrogyott a föld,
Tört piramis néven ma is láthatod,
Vörös piramisát megbámulhatod.

Ku-Fu lett a király, Kő-Fő lett neve,
Kőfejű és Kevély, más néven Keve,
Hu-Fu Csillag király, Nap szítja fejét,
Ke-Opsz, a Kő-Arcú, mutatja helyét:
Piramisom ide építettem én,
Legnagyobb lesz végül mind a földtekén.

Kőkockákból gúlát, hegyet épített,
Erősíteni az isteni hitet,
Piramisa sima, rá arany kerül,
Csúcsára ül a Nap, s el is szenderül,
Napkelte s napnyugta helye lesz neve,
Fényhegy, hol fény csillog, fénylik eleve.

Fia Kap-Ré, Haf-Ré, Ré-Kap a neve,
Ré napisten Fője, ő is nagy keve,
Piramisa csúcsa pontban akkora,
Kufu piramisa, mint amekkora,
Udu arra sétál, üdül a szeme,
Diadalra jut hát Thotnak szelleme.

Mén Kau Ré nagyúr lesz az új király,
Ré Kái a Mennyben Giszában sétál,
Parancsot ad tüstént, pontos terv szerint,
Új kőhegyet épít, keze rajzra int.
Mike-Ré királynak kisebb lesz hegye,
Sok mérnök vigyázta, jó helyre tegye.

Isteni piramis, lélekfogadó,
Lelkünk Istennek jár, isteni adó,
Nyitok és a Nyílám, meg a Mintaka
Vezérben egy létra három csillaga,
Min-Ta a Mennyi Tája, Ka a Kapuja,
Itt vár az Örök Fény csillag apuja.

Rá Dzsedef épített egy új csillagot,
Azt hozta a földre, ki égen lakott,
Piramis, amely a Szehedu csillag,
Ezt a nevet adta, igaz tündérlak,
Más királyok máshol építkeztenek,
Rombolta házukat múlt, s az emberek.

Haba, aki Kaba, délen épített,
Réteges gúlában tett istenhitet,
Szepszeszkaf gúlája 'Befejezetlen',
Borítást nem kapott, lekövezetlen,
Jöttek más fáraók, megépült Vezér,
Ozirisz, nagy Nimród, ki lelket kísér.

Sok piramis épült még e kor után,
Biztosan, terv szerint, okkal, nem bután,
Megígérem néktek, utána járok,
Megnézem a témát, másra nem várok,
Isten előtt tanú, ami igazság,
Legyen hát jutalmunk egy kis vigasság!

FANTÁZIA HAJÓJÁN SUHANVA

Tűz kosboros, piros bangós,
Csalfán bájos, szirén hangos
Ábránd világom,
Tarkán tündöklő, csillámló,
Ragyogó, villó, villámló
Tündéri átkom!

Ám, ha nagyon elbúsulok,
Bánat hömpölyben tusolok,
Hozzad kiáltok.
Álmaim ködébe hullok,
Hol a fény kocogva kullog,
Ábrándos átok.

Ábránd, te jössz segíteni,
Fantom létet keríteni,
Szép az országod.
Én pedig, mint apró gyermek,
Kit a Sors álmokkal ver meg,
Utánad vágyok.

Elmerülök világodban,
Megtalálom, akár hol van,
Csodák várjatok!
Egy pillantás, már a pampán,
Tüzes vérű lovam hátán
Vígán vágatok.

Fönn, a magas Himaláján
Szemlélődöm. Felhő gályán
 Suhanok lassan
Az ókori Róma felett.
Tündöklő a Régi Kelet,
 Engedd, láthassam!

Úszkálók a tenger mélyén,
Csudálkozom száz rejtélyén,
 Halakkal játszom.
Fókákkal és delfinekkal,
Meg tengeri tehenekkel
 Jókat vitázom.

Maja templom meredélyén
Mászom fel, majd a szegélyén
 Egyensúlyozom.
Felszálllok a világűrbe,
Itt kerülök setét zűrbe,
 A frászt rád hozom.

A Vénuszon tűz-láng kígyón,
A Cereszen egy jég-gyíkon
 Lovagolgotok,
A Mars-bolygón homok struccot,
A Titánon ködpárducot
 Büszkén futtatok.

Androméda csillagködén,
Egy üstökös fényüstökén
Suhanok által,
Engem vár a Nagy Magellán,
Bejárom egy karavellán,
Úr vitorlával.

Mindenféle csudás bolygón,
Vulkán gömbön, s ködgomolygón
Körbe nézdelek.
Oberoni szélszirének,
Jaj, be szép is ez az ének,
Majdnem értelek.

Gyöngyföldünkre visszatérve,
Türkizgyöngyre, ím leérve,
Barangolगतok.
Sumer s Szemes idejében,
Bura-Nuna zöld mentében
Vígán elvagyok.

Gilgamest nagy Szuruppakban,
Sándort a rom Babilonban
Vélem én látni.
Nézem Caesart Egyiptomnál,
Miltiádészt Marathonnál
Nagy harcban állni.

Behunyom most a szememet,
A tündöklő Üveghegyet
Messziről látom.
Gyémántból van annak bérce,
Gyémánt annak minden érce,
Nagyon csudálom.

Csuda Szarvas rét virágán,
Mennyi csillag szarva ágán,
Milyen rengeteg.
Mennyi csodás, ékes város,
Színpompás és éghatáros,
Mennyi tömkeleg.

Sétálgatok Atlantiszban,
Eriduban és Pariszban
Vásárolgatok.
Őshazámat is jól látom,
Unug földje arany álom,
Benne jól vagyok.

Kerek téгла szép kapuja,
Rendezett a szép faluja,
Fala égig ér,
Székkuratón két szentélyke,
Apa, s Anya pihenője,
Piros és fehér.

Szellő szárnyú képzeletem
Arra repül, merre vetem,
Ám pihen karom.
Csábos világ mind az enyém,
Így járok az Ég tenyerén,
Meddig akarom.

HAT SEP SZUT

„Hölgyek legnemesebbje”, dicső szépség,
Ki „Első a nemesi hölgyek élén”,
Kikaparták neved, mi volt a vétség?
Mért törölték neved rengeteg sztélén?
Te, mint női szépség, fáraó lettél,
Uralkodásodhoz jó mintát vettél.

Maat Ka Ré, aki Ré Kája Maát,
Igazság Ré Lelke, isteni Mát-Ka,
Dicsőn uralkodtál sok évig, nahát,
Feléd nem szállt néped kesergő átka,
Jólét s béke honol szép Egyiptomban,
Gazdag a lakosság e magor honban.

Atyád Első Tothmesz, ki Tejút Ifja,
Édesanyád Ahmesz, Ah lélek szépe,
Atyád mindig győztes, harcát így víjja,
Anyád egyszerű lány, nem a Nap képe,
Tán ezért támadtak rútul ellened,
Hiába az eszed és szép kellemed?

Férjed szintén Tothmesz, sorban második,
Harmadik Tothmesz meg mostohafiad,
Hat Sep Szut szépen meg is anyásodik,
Nofru Ré a lányod, létedre kihat,
Régensként uralkodsz, s fáraó leszel,
Nílus-parti népért mindent megteszel.

Szenenmut építész, a főintéző,
Hapuszeneb Ámon főpapod, s vezér,
Paiemré Ámon próféta s néző,
Dzsehuti kincstárnok keze messze ér,
Jahmesz Pennehet ki harcos katona,
Ineni építész, s szépül a hona.

Ujjad köré tekert ez a sok férfi,
Hűségesek hozzád, ami nem vitás,
Nem tudni igazán, szíved ki bérli,
Nem tudni, kitől jó reád uszítás?
Serény vagy, ki tele dicső tervekkel,
S ujjad köré csavart jó emberekkel.

Puntba vitorláznak hősi hajósok,
Azúr vizek habján, messze dél felé,
Ity a királynő, van kincse jó sok,
Zsírfarú hátsóját alig emelé,
Perehu a király, ad sok aranyat,
Mivel visszatér a jó hajós csapat.

Deir el-Bahari halotti emlék,
Szenenmut építi, csodák mérnöke,
Tökéletes templom, öröklét kellék,
Lenyűgöző ma is vöröslő köve,
Dzszer-dzszeru ez, a Szentek Szentje,
Itt lakik Hat Sep Szut lélek felkentje.

Núbia Arany Föld, népe háborog,
Lázongást leverik tábornokai,
Hozzák az aranyat, míg a Föld forog,
Ömlik a sok arany, jólét fokai,
Szinájból türkiz jó, véle sok arany,
Jólétben az ország, rengeteg alany.

Joppe, mai Jaffa falát döngeti,
Nem bírnak a várral, a fal ellenáll,
Dzsehuti tábornok kitöpreneti,
Negyven harcost beküld, ha az éj beáll,
Olajbogyós hordók kapun átjutnak,
Éjjel a harcosok mind előbújnak.

Kinyitják a kaput, a sereg beront,
Elfoglalva Joppe, híres ez a tett,
Minden ellenállást Dzsehuti leront,
Mára már közismert híres mese lett,
Ali baba nem más, mint hős Dzsehuti,
Akinek a neve tisztán Tejuti.

Tele ez a korszak magyar nevekkal,
Toth isten a Teut, Tejút istene,
Tothmesz Toth-Született, fény elemekkel,
Tehutimesz neve éteri zene,
Tejúti és Ifjú, Ahmesz Hold Ifja,
Jahmesz Holdszülötte, ezürt Hold fia.

Aki egy Amonnal, Henemet Amon,
Lassan elénk tűnik dicső korszakod,
Habár folyton öröl az idő malom,
Gyönyörű szép hölgyünk szívünket lakod.
Életedről, szép hölgy, megemlékeztem,
Elmondtam, irántad amit éreztem.

Budapest, 2018. január 10.

RÁ

Rám tűz nagy Rá aranyló fénye dél felé,
Szikrázik a kék ég, zölden villan a táj!
Ilyenkor merengek ezen a világon,
Miért van ennyi sok gyönyörűség, szépség?
Hogy az elmúlás valamit találjon?

Rá izzó korongja úszik a kék égen,
A nagy bura kéklő, hullámzó tengerén.
Tündöklő csolnakján sugár az evező,
Fényében fürdőzik az egész nagyvilág,
A virágzó pagony, erdő, rét, mező.

Lángos arca az ég arany oroszlánja,
A nagy oroszlán arcán lángot viselő.
Végig evez az égő égszín tengeren,
Este lenyugszik, az égről aludni tér,
Jó az éj, s félsz suhan át az emberen.

Éjjel áthalad a sötét birodalmán,
Hol démonok, szörnyek és árnyak támadják.
Széth, a testvére harcol a testvéréért,
Reggel a hajnal hajló alján kibukkan,
S imát mormolunk Rá arany fényéért.

MAJA

Mama, szent Földanya, máj a te jelképed,
Kőből kifaragva, májból jósolt néped,
Jót mond a jós mindig, ha nem, még megjárja,
Dühös lesz a magyar, Isten oroszlánja.

Maja szent Ma lánya, aki a föld jója,
Ma-Ja a föld vize, számtalan folyója,
Víz önti a földet, attól termékenyül,
Vályog lesz belőle, ha a vízzel vegyül.

Majóták tengere Maeotisz mocsara,
Vizes tér Majótisz, termékeny a sara,
Maja istenasszony anyja magyaroknak,
Maja táj népének, csillagtér járóknak.

Újvilági mayák nevünket viselik,
Ősi eredetük ma már meg sem lelik,
Nil folyójuk mentén piramisok állnak,
Maya-Pán városban szobrokat csinálnak.

Majdan Maja Tennek uralmi szakasza,
Ötödik hónapunk Maja szent tavasza,
Öt nagy Utu isten száma, ki fényöntő,
Tavasz Maja tája, szent ég, ez a döntő!

Májusi virágok a legszebbek vagytok,
Pompázatos fejjel nekünk ragyogjatok,
Májusi virágok örökké nyíljatok,
Minden új májusban mezőkre hívjatok.

Májusi virágok bársonyos szírommal
Nyíljatok az égre, örök bizalommal,
Májusi szerelmek oly édesek vagytok,
Édesek voltatok, édesek maradtok.

Májusfát állítva üdvözljük Maját,
Magor feleségét, Nap nőt, földi anyát,
Tündér nőt, szépségest, népünk üdvöskéjét,
Földek és a vizek, s a növekvés lényét.

TORMA ZSÓFIA

Hallottátok híret Torma Zsófiának,
Tudós nagy delnőnek, igaz szó fiának?
Aki nem hallotta, vessen az magára,
Árnyékot vet minden írásos mappára.

Kis törékeny asszony ásta a földeket,
Feltárt mélyen fekvő kulturrétegeket,
Első nagy régészsnő az egész világon,
Kiből nem terem ám minden bikkfa ágon!

Bátyja, Károly, irigy, keresztbe tesz neki,
Pulszkynek, Hampelnek nincs ki négy kerek,
Még hogy Tordos rokon Trójával, Sumerrel!
Erdély rokon lenne messzi Al-tengerrel?

Szumiri őshaza hegyektől kerített,
Amit sok jó tudós régen kiderített,
Erdély az őshaza, avagy Kárpátia!
Tudja meg a magyar minden lánya-fia!

Sayce és Langenschmit kiáll hősnőnk mellett,
Virkowwnak, Schliemannak sok jó szóra tellett,
Mind az egész világ ismerte nagyságát,
Bámulták tudását, csodás okosságát.

De bénító asztma verte le lábáról,
Gáncsoskodók szóltak Torma Zsófiáról,
Könyvét sem adták ki, nehogy híre menjen,
Magyarok az ősnép, van, ki fenekedjen!

Torma Zsófia ír: Itt tízezer éve
Rovás van a sziklán, mindent helyre téve,
Ez aztán sokaknak nem fér a fejébe,
Fejükben sötétség csontfekete éje!

Hős Torma Zsófiát, amint megilleti,
Vegyük hőseinkhez, senki nem hiheti,
Ily nagy delnő tudóst ítélj feledésre,
Szoborra is teljen, ha telik evésre!

Budapest, 2018. június 14.

MACSKALEGENDA

Szürke és fekete sziklák tornyosulnak,
Késpenge hegyükkel fel, az ég felé,
Rémisztő hegyvidék, itt a föld morajlik,
Gőzt és gázt pöfögtet, nyugtát nem lelé.
Ez a Békás-szoros, Pokloknak kapuja,
Veszélyes környezet, ördögök helye,
Erre jönnek, mennek, dolgukat végezvén,
Eme erdő neve Sátán Erdeje.
Hanem ott, az úton, valaki barangol,
Ismerjük ökelmét: - Karmos Mióka,
Fütyörészve sétál, oldalán a kardja,
Csíkos bundát visel, macska fióka.

Mit nem lát az égen? Nagy sárkány közeleg,
Karma között mit visz? Né, egy királylány!
Rossz, fene sárkánya, megint leányt rabolt,
Ez egy mániákus lányrabló sárkány.
Na, megállj, te sárkány, ezt még visszakapod,
Fejed lányrablásra ne add te soha,
Egy nagy gazfickó vagy, nem tudsz megjavulni,
Lesz most a te sorsod nagyon mostoha.
Karmos Mió dühöng, már nem fütyörészik,
Dolgát sietősre veszi, de hamar,
Amúgy is az este lassan közeledik,
S fekete leplével mindent betakar.

Egy faluhoz ére, s megkérdez egy gazdát,
Mi hír errefelé, mondja, gazduram?
Szegény királylánykát ellopta egy sárkány,
Fekete és bíbor, éles karmú kan.
Királyunk hőst keres, ki lány szabadító,
Sárkányölő vitéz, s kemény a karja,
S ha a királylánykát megszabadította,
Viheti is persze, csak, ha akarja.
Arra van egy hegyen király urunk vára,
Menj oda, s jelentkezz szabadítónak,
Zörgess a várkapun, várj szépen sorodra,
S menj be a kastélyba, majd, ha kiszólnak.

Este van, gazduram, nem megyek már tovább,
Elpihennék csendben, kinn a pajtában,
Meleg az éjszaka, az ég csillagfényes,
Leheverednék a sárga szalmában.
Pihenjen, csak vitéz, kellemes a szalma,
Én is ezen alszom, lágy és jó szagú,
Ám, ha meg nem sértem, egy kis vacsorával,
Sajt és friss kenyérke várja, s jó ragu.
Így aztán Mióka jól bevacsorázott,
Egy pohár finom bor folyt a torkába,
Majd aludni tértek, csendes volt az éjjel,
Reggel kelvén, Mió alig volt kába.

Elbúcsúzott rendjén, folytatta az útját,
Naphosszat gyalogolt, ment és mendegélt,
Kereste a hegyet, rajta a kastéllyal,
Kitartóan sétált, ment és nem henyélt.
Egyszer csak egy dombon három legényt látott,
Csendben heverészték, kardjuk oldalán,
Kezükből kiskésük, kenyeret szeldeltek,
Talán levest ettek, s kezükben kalán.
Miért heverészték Isten ege alatt?
Gyertek velem, ifjak, ha nincs dolgotok,
Egyétek az ételt, végezzetek vele,
Indulhatunk, ha már telve gyomrotok.

Bableves csülökkel, fehér kenyér hozzá,
Ülj ide, miközénk, fogyaszd ebédünk,
Az éhező hasad nem jó tanácsadó,
Eme fényes délben fogyaszd el étünk.
Kacor Király volnék, jó szolgálatodra,
Híres bajnok macska, nagy bajkeverő,
Szegények támola, nők támogatója,
Tolvajok rémsége, rablót elverő.
Karmos Mió vagyok, te szolgálatodra,
Köszönöm az étket, megebédelek,
Három híres bajnok került az utamba,
Három hősi macska, ha nem tévedek?

Így van, így van – mondják. Íme, Csizmás Kandúr,
Jó szolgálatodra! S egyikük feláll,
Meghajol szerényen, köpenyét lebbenti,
Míves csizmájától szavunk is eláll.
Hét mérföldet lépő varázslatos csizma,
Bűbajos lábbéli, az van a lábán,
Karmos Mió nézi, a szeme csak pillog,
Nagy, híres vitéz kend, s bámul félkában.
Nevem Szilszál Bajszos, a Cirmogi Cindri,
Hírem nem előz meg, mostan nevelem,
Te szolgálatodra itt a hegyes kardom,
Rabló, dúvad, démon nem játszhat velem!

Karmos Mió evett, finom volt a leves,
Megtöltötte hasát babbal, csülökkel,
Jól érezte magát e hős társaságban,
Hanem egy nagy hősnek ennél is több kell.
Elmondotta tervét, a lányszabadítást,
Aztán mind a négyen felkerekedtek,
Tüzet eloltották, majd felcihelődtek,
S gyorsuló léptekkel útnak eredtek.
Találtak egy hegyet, rajta várkastéllyal,
Kapuján zörgetve kinn várakoztak,
Kérdező a kapus, mi járatban vannak,
Balszerencsét, avagy szerencsét hoztak?

Karmos Mió vagyok, leányszabadító,
Nyisd a kaput rögtön, vagy fejed veszem,
Király úrhoz jöttünk, beszédünk van véle,
Meg ne váraoztass, gyors az én kezem!
Megnyílt a kapu, besétáltak négyen,
Benn trónolt a király a trónteremben,
Eléje járultak, harcosokhoz illőn,
A kamarás szeme félve megrebben.
Észrevette Mió, de most más dolga volt,
Hódolt a királynak, mondá, mért jöttek,
Megörült a király, invitálta őket,
Asztalánál néhány órát töltöttek.

Éppen vacsora lesz, jertek asztalomhoz,
Megbeszéljük dolgunk minden részletét,
Elköltjük az étkünk, aztán tárgyalhatunk,
Asztalomnak népe, ha már jól evett.
Több hatalmas asztal gazdagon terítve,
Szerte a teremben fáklyák, mécsesek,
Világosságot szórt a sok arany eszköz,
A csillogó tükrök lángtól fényesek.
Fácánleves után sült libát tálaltak,
Azután süteményt evett, ki akart,
Csendben táplálkoztak asztalnál a népek,
A kenyereskosár kendővel takart.

Amikor végeztek, leszedték az asztalt,
Mi lesz a jutalom, erről beszéltek,
Egy zsák arany, gyémánt! – Karmos Mió intett,
Faluban a népek másról regéltek.
Fele királyságom! – mondotta a király,
Annak üti markát, aki sárkányt öl,
Mió nemet intett, ennyiért nem mennek,
Bolond, ki ennyiért sárkányt öldököl!
Legyen lányom keze a jutalma annak,
Aki visszahozza szeretett kincsem,
Rendben van, király úr, már meg is egyeztünk,
Leányod kezénél semmi jobb nincsen!

Másnap elindultak, kora hajnal táján,
Léptük szaporázták, csizmák kopogtak,
Országúton menvén egy városhoz értek,
Kapuban az örök róluk dohogtak.
Sárvárban piactér, rajta ezer ember,
Árura alkudtak, pénzzel fizettek,
Zsongott a levegő az alkudozástól,
Asszonyok, s férfiak adtak és vettek.
Volt egy mágus sátor, benne egy mágussal,
-Sárkány tüze ellen kell a védelem,
Ha rám fúj a sárkány, peregjen le rólam,
Ne égessen tüze, ne bírjon velem!

Ezt rendeli Karmos, a mágus bólíngat,
Ez keramit páncél, tűz ellen való,
Ez meg azbeszt ruha, kibírja a tüzet,
Ha tüzet okád rád az emberfaló.
Nem jó! Mágus uram, valami még jobb kell,
Készíts sárkány ellen egy varázslatot,
Lohadjon le tüze a gaz bestiának,
Csinálj egy pirulát, vagy egy oldatot!
Addig mi sétálunk, eszünk egy sültkolbászt,
Mustárral, kenyérrel, így szeretem én,
Hamar visszajövänk, addig készen legyél,
Szeredtől a sárkány nem lesz nagylegény!

Vettek finom kolbászt, mustárral, kenyérrel,
Megtelt a bendőjük, jót falatoztak.
Na, most mit csináljunk? Másszunk a tetőre!
Fel is másztak sorban, s ott várakoztak.
Hasukat süttetik az aranyló nappal,
Figyelik a piac sok áramlatát,
Színes forgatagát, a rengeteg árut,
Árusok boltjait, vásárlók hadát.
Egyszer csak Mióka hangot hall közélről,
Psz! – suttogja, s ujját szájára teszi.
Fülek a négy macska, éles a hallásuk,
Szabad hallgatózni? Egy se kérdezi!

Sömör kamarás úr, jöttem, ahogy tudtam,
Bíborfekete úr kéri a kincset,
Itt küld tanúságul, nála van a leány,
Királylány hajából egy szép hajtincset.
Turcsi tolvaj, rendben. Királyom kincstárát
Egy-két nap multával majd kirabolom,
Elvégre én vagyok a kincs kamarása,
Kamra ajtaját meg lelakatom.
Átadom a kincset a bíbor sárkánynak,
Ő meg nekem adja a szép királylányt,
Mint hős szabadító, feleségül veszem,
S nem szenvedek többé semmilyen hátrányt!

Eredj, Turcsi tolvaj, vidd az üzenetemet,
Mához húsz nap múlva viszem a kincset,
Ám, te enyves kezű, gondom lesz terólad,
Az értékes kincset meg ne érintsed!
Így beszélget Sömör, király kamarása,
Meg egy Turcsi tolvaj, két piti alak,
A macskák figyelnek, bajszuk dühtől remeg,
Hangokat vezetők a vékony falak.
Na!, Cirmogi Cindri, Szil-Szál Bajszos macska,
Tudod, mit kell tenned, indulj és csináld,
Akkor gyere vissza, ha a Turcsi tolvaj
Félelemtől reszket, és már becsinált!

Ezt mondja nagy Kacor, a Csizmás bólogat,
Bajszos Szil-Szál Cindri gyorsan elsurran,
Sikátorba jutva követi a tolvajt,
Kinek bátorsága rögtön elcsurran.
Hová, hová, Turcsi? Mész a bestiához,
Sömör kamarásnak vagy a követe?
Megmondom őszintén, a beste sárkánynak
Ronda életéből van egy bő hete.
Mit akarsz, te macska! Móresre tanítlak!
Azzal kardot rántott, támad hevesen,
Cirmogó, a Bajszos, jól forgatja kardját,
Olyan ügyes, amint nagyon kevesen.

Balról felfelé vág, Turcsi karja vérzik,
Jön egy lábra szúrás, átdöfi combját,
Levágja két fülét, vállába sebet vág,
S szépen levagdossa kabátja gombját.
Megadod-e magad, vagy végezzek veled?
Kardja sebesen jár, alig látható,
Turcsi jobb kezéből kiveri a kardot,
A beste tolvaja most levágható!
Elkíséri gyorsan a vár fogdájába:
Fogtam ezt a tolvajt, kérem bezárni,
Itt van három arany, vigyázzanak rája,
S a király küldöttét kérem megvárni.

Sárvár varázslója varázskrémet készít,
Be kell kenni testük, s a láng nem éget,
A hatalmas sárkány fújhatja a lángot,
Majd más fegyver iránt érez szükségét.
Aztán egy fiola varázsfolyadékot
Készít a varázsló, rá kell hinteni,
A tomboló sárkány tüze ki fog hunyni,
S lehet könnyen akkor leteríteni.
Karmos Mió fizet, öt arany az ára,
Köszönjük, varázsló segítségével,
Amint küldetésünk sikerrel végződik,
Felkeresünk akkor ismét tégedet.

Négy bajnokunk útja nagy hegyekbe vezet,
Ott lakik a sárkány, rejtett barlangban,
Avagy egy nagy várban, ezt senki se tudja,
De a hegyek között sok jó kaland van.
Amint bandukolnak, mit látnak az úton?
Előttük szekerek, rajtuk színészek,
Utolérik őket, hisz az a hír járja,
A bátor színészek mindenre készek!
Makacs Garfield vagyok, aki színész király,
Megyünk Aranyvárba, velünk jöhettek.
Mivel elfogadták a szíves ajánlást,
Szekérre felmászva, este jót ettek.

Tábortüzet raktak, izzott a sok farönk,
Hatalmas kondérban főtt a bableves,
Harminc füstölt csülök vándorolt a lében,
Bogyborékolt a lé, e leves heves.
Tányérokba merve a lét, fűjni kellett,
A forró bableves szájuk égette,
Volt, aki habzsolta, másik folyton fűjta,
Egyik már megette, másik még ette.
Féhr csipetkével igazi a leves,
Nagy, finom csülköket késsel metélték,
Nem telt egy óra sem, üres lett a kondér,
Mind az összes ételt szépen felélték.

Makacs Garfield kérdi, hová megy a négy hős?
Lányszabadítóban vagyunk a dolgunk,
Egy Bíborfekete elrabolt egy szép lányt,
Ennek okán nekünk sárkányt kell fognunk.
Hanem Makacs Garfield, szerződést köthetnénk,
Amikor végeztünk, gyertek mivelünk,
A királyi várba, egy előadásra,
Gonosz kamarásra majd ott rálelünk.
El kell játszani ezt a történetet,
Pontosan, ugyanúgy, ahogy megtörtént,
Ott aztán elkapjuk a csalók bandáját,
Mivel nem mondják el ők maguk önként.

Morgós Cicúr, s társa, Miska Kot nagyerős,
Okosan hümmögnek, kezdik érteni,
Félis Nemis hamis, ő a tréfamester,
Némelyik részletet meg is kérdezi.
Cicori testvérpár, Mehály és a Cicor,
Nagyon is figyelnek, olyan érdekes,
Mancsos Macsek éhes, ő a súlyemelő,
Szimatol az orra, van e még leves?
Egyél még szalonnát, mondja Makacs Garfield,
Ne zavarj bennünket, mi most figyelünk,
Drombi Doromb szólal, okos a mondása,
A szerencse velünk, ki van ellenünk?

Így megismerkedtek a tábortűz mellett,
Szolgálatotokra, Kendúr Cirmogó,
Kackiás Kacika, a szakács én lennék,
Füles Cicókatta, nagy egérfogó.
Morgós Cicomarek úr, a fővadász lenne,
Tarka Macska volnék, vagyis az vagyok,
Nevem Mocsok Macsek, tehetséges színész,
Sicc Kattog, én meg Ket, s a képük ragyog.
Vannak ám még lányok, bemutatták őket,
Ő Cicuka Nyafka, ő Macska Cica,
Miluka Ciluka, Cicomacsek Cilike,
Ő ott Nafnaf Nyauú, s ő Cica-Mica.

Itt jön Nyaú Nyaú, s ő selymes Cirmike,
Cicegő Cicike nagy bolondozó,
Milli Cilli macska illegeti magát,
Nyaf Nyávogi asszony nagy tréfálkozó.
Ciló Cila szoprán, tud ám énekelni,
Magas szent egekre, csak most hallgasson,
Makacs Garfield tudja, ismeri macskáit,
A többi macskára hogyan is hasson.
Megegyeztek rögtön, örömmel vállalták,
Eljátsszák a várban a színdarabot,
Ekkor Cirmos Cicó futva megérkezik,
Kezdheték előlről, mert kinn maradt.

Egy-két szép nap múltán elbúcsúzkodának,
A négy vitéz macska másfelé halad,
A színész társulat maradt az úton,
Ló húzta sok szekér másfelé szalad.
Mentek a hegyekben, köves, erdős tájon,
A négy macska barát lassan kullogott,
Aranymálinkó szólt, széncinke nevetett,
Vadméhek dönögtek, s medve brummogott.
Langyos szellő kószált, illatot szállított,
Fenn a Nap szikrázott, csendben ballagott,
Virágos mezőkön vitt keresztül útjuk,
Ez őstermészetben ember nem lakott.

Amint bandukolnak, elő lép egy farkas,
Szürke a bundája, nagy hetvenkedő:
Ez az én országom, vámot szedni jöttem,
Erszényük tartalmát adják csak elő!
Vigyázz, ordas koma, mert még fülön váglak,
Mondá Bajszos Cindri, ki vitéz leend,
Inkább arról szóljál, hol lakik egy sárkány,
Egy Bíborfekete, s megúszhatja kend.
Töpreng ordas koma, a szeme sem áll jól,
Aztán azt morogja: - Kössünk üzletet,
Megmondom az irányt, merre haladjatok,
Ha minden kincsetek majd enyém lehet!

Karmos Mió unja a farkas beszédét,
Meglát egy pillangót, mely libegve száll,
Elszalad utána, kapkodja a lábát,
Míg utol nem éri, addig meg se áll.
Csodálja a lepkét, színpompás lényecskét,
Nem hallja, társai miről tárgyaltak,
Az üzleti viták, ezt tartja a néphit,
Csalafinta viták, s nagyon árnyaltak.
Megtudják az irányt az összes kincsekért,
Gazdag lesz a farkas, mint egy földesúr,
Éli majd világát, lordként vagy nagyúrként,
Nagykutyának nézik, ki király eb úr.

Sötét hegyi ösvény szalad léptük alatt,
Sűrű erdő alján bogyó lakoma,
Elköltik ebédük, mely szeder s áfonya,
Mikor elő ballag egy medve koma.
Ez itt az én erdőm, mit kerestek erre,
Tárguljatok innét, vagy fizessetek,
Látom kardotokat, egyezkedjünk immár,
Nehogy még a végén nekem essetek!
Bajszos Cindri tárgyal: - Egy sárkányt keresünk,
Bíborfekete kan, várát hol leljük?
De, ha medve bátya, megpróbál becsapni,
A kend kemény fejét bizony beverjük!

Mi lesz a fizetség? Fél országot kérek,
Király leszek benne, henye mézevő,
Megmondom a tájat, fele királyságért,
S lehetsz Bajszos Cindri te a kérdező!
Karmos Mió unja a medve beszédét,
Meglát egy poszméhet, amely döngve száll,
Szép kövér a poszméh, ki vígan dalolgat,
Addig fut utána, amíg rátalál.
Ámuldozva nézi a szorgos poszméhet,
Nem hallja, társai miről beszélnek,
Akik a medvével, bölcselő hangnemben,
Fele királyságról eszmét cserélnek.

Tudják már az irányt, tudják már a tájat,
Poroszkálva mennek hegyen-völgyön át,
Csendben beszélgetnek világ dolgairól,
Mi akadály lenne, nincsen olyan gát!
Erdőben alusznak, puha levélágyon,
Madárlátta kenyér a víg vacsora,
Hozzá málna, eper, apró édes alma,
S hőseinknek csermely vize a bora.
Neszez az éjszaka, egy kuvik kuvikkol,
Bagoly huhog messzebb, rókahas korog,
Nyuszt surran az ágon, pelék hancúroznak,
Egy borz kotorászik, s egér mocomog.

Így telt az éjszaka, reggel frissen kelnek,
S tovább állnak rögvest, vár a feladat,
Királylányt menteni hív a kötelesség,
Le lesz verve hamar egy-két várlakat.
Nagy síkságra érnek, túlhan hegy oromlik,
Alatta pirosuló város falai,
Magas falak veszik körbe a házakat,
Tornyoktól rakottak főbb oldalai.
Messze még a város, ahol megpihennek,
Közelben egy kék tó, csillámló vizű,
Mennek megkóstolni, kortyolgatni egyet,
Vajon ez a szép tó milyen jó ízű?

Elő lép egy sárga, sörényes oroszlán,
Eddig egy bokorban, a földön lapult,
Jó hangosat bömböl, mutatván haragját,
Amely a kardoktól, hopp, lecsillapult.
Ez itt az én tavam, fizessetek érte,
Vizet inni ingyen nem épp szép dolog,
De, ha nem fizettek, haragom égre tör,
Húshotokba végül bele kóstolok!
Hátrább az agarral, agarakkal hátrább,
Mert néhány agyarak végül kiütöm,
Forrongó véredet, mondja Bajszos Cindur,
Egy orrba csapással menten kihűtöm!

Meghökken a nagy vad, sörényes oroszlán,
Egyezkedjünk akkor, mit is fizettek?
Királylánykát kapnék, ki finom csemege?
Nem értem pontosan, kik és kit ettek?
Te buta oroszlán, - mondja Bajszos Cindri,
A kis királyleány nem ennivaló,
Feleségül veszed, lesz egy királyságod,
Királyi palotád, benne hintaló!
Lógatva a lábad, éjjel – nappal falhatsz,
Csak a sárkány várát kell megmutatnod,
Szükséges részedről, királylány fejében,
Pontos és részletes tanácsot adnod.

Karmos Mió mit lát? Egy aranyfátyolkát,
Nem tud ellenállni, futva követi,
Útonálló tolvajt, sörényes oroszlánt,
Majd, csak a városúr agyon löveti.
Lesi a fátyolkát a zöld lombozatban,
Miként szárnyal, lebeg, vajon mit csinál,
Ligetes, tág mezőn mily békés az élet,
Rigó zeng a fákon, s tücsök hangicsál.
Emígy nézdelődik, mikor Kacor mondja,
Gyere, Karmos Mió, üzlet köttetett,
Közben az oroszlán, széles örömében,
Parádés ugrással bukfencet vetett.

Eléri a várost, Kacivár a neve,
Kaci a vár ura, Kacor rokona,
Átmennek a kapun, ez a szép nagy város
Emberek és macskák, sőt, kutyák hona.
Forgalmas utcákon bandukolnak lassan,
Kaci várkastélyát, mondják, keresik,
A négy deli legényt, a város lakói,
Deli termetükért, csodálva lesik.
Végül megmutatják, merre Kaci háza,
Ajtónál Ló jelent: - Vendég érkezett!
Kaci Király hallván, futván fut eléjük,
S boldogan rázogat hősi négy kezét.

Nagybátyám! – mond Kaci, - Kacor vérrokonom,
Érezzétek házam otthonotoknak,
Legyek főszakácsa, engedjétek nékem,
Ma esti, bőséges, lakomátoknak!
Megpihen a négy hős, Kaci szorgoskodik,
Királyi házána nagy a konyhája,
Gazdag ez a konyha, bőséges az étke,
Ezért vastagodik sokaknak hája.
Bableves csülökkel, tépelődik Kaci,
-Jó lesz, Nagybácsikám? – meg is kérdezi,
Ha lehetne, öcsém, más is asztalodnál,
Ökörcomb, megsütve, olyan kétézi?

Terített asztalnál Kaci háza népe,
Díszhelyen a négy hős, lakomáztatnak,
Kacor Király előtt hatalmas ökörcomb,
Esznek, és derűsen adomáztatnak.
Elmeséli Karmos jövetelük okát,
Keresnek egy sárkányt, jó nagy böhömet,
Egy Bíborfeketét, lányrabló bűnözőt,
Aki olyan dagadt, mint egy Mahomet.
Itt lakik a hegyen, valami barlangban,
Holnap oda megyünk, s beverjük fejét,
Móresre tanítjuk a beste sárkányát,
S kijelöljük neki háza új helyét.

Kaci bólogatott, tudta, kiről van szó:
Ismerek több sárkányt fenn a hegyekben,
Néha ide jönnek, Kacivár terére,
Egész vihar támad, szárnyuk, ha lebben.
De ti csak egyetek, tömjétek bendőtök,
Előétel legyen vastag rákolló,
Sajtok és szalonnák, osztriga saláta,
Malacköröm leves, pikáns és forró.
Magyarosan töltött borda, sok tarjával,
Finom lecsós liba, s ökörcomb, sütve,
Nagy faepertorta, rumos málna parfé,
Meg kell mind ennetek, akár feküdve!

Így telik az este, békén lakomáznak,
Amíg a ház népe mégyen aludni,
Akkor egy hordócskát, benne barna serrel,
Torkukkal akarnak hamar letudni.
Mulatozgatának, csendben beszélgetnek,
Sárkányról, lányokról, hősi tettekről,
Királyságról, kincsről, jó uralkodásról,
De nem feledkeznek meg a reggelről.
Vetett ágyba térnek, puhely vánkosoakra,
Hajtják jó fejüket, mélyen álmodnak,
Puha pihe dunna rejtegeti álmuk,
Reggel megfürödnek, s gyorsan távoznak.

Sárkánybércek-hegység oromlik előttük,
Nagy, toronyló hegyek égre merednek,
Csúcsukon ezüstlő hórétteg, jégpáncél,
Jól teszik, ha gyorsan útnak erednek.
Sok a barlangkastély, erőd a hegy ormán,
Sziklaszirt, meredély, és sziklaperem,
Meredek szakadék, sűrű bozót, erdő,
Veszélyes sziklafal, alján hús verem.
Van itt több lakott hely, sárkányfészek, odú,
Bennük sárkányokkal, híres urakkal,
Máshol banditával, tolvajjal, rablóval,
Útonálló néppel, fenevadakkal.

Ritmusban lépkednek, Csizmás Kandúr elől,
Kacor Király halad szorosan léptén,
Szil-Szál Bajszos Cindúr igyekszik mögöttük,
Karmos Mió vonul nyomuk legvégtén.
Egy nagy odú sejlik sűrű erdő mögött,
Ott lapul a sárkány, rossz és fekete,
Csizmás Kandúr megáll, az odúra mutat:
Feladásra vár a végső kenete!
A Bíborfekete kidugja a fejét,
Hatalmasat bömböl, hörög és morog,
Azt hiszi a sárkány, hangja elrettentő,
Félelmet árasztó a sárkánytorok.

Karmos Mió mondja: - Finom varázskrém
Dörzsöljük be magunk, sárkányláng ellen,
Fújhatja a sárkány varázslatos tüzet,
Minket védelmez a varázskrém kellem!
Bekenik magukat sárkányvarázskrém,
Előront a sárkány: - Mi ez az illat?
Hú, de kellemetes! – Nagyokat szipákol,
Hatalmas szájából kis tüzet villant.
Meglátja jó Miót, bömböl, forog, ugrál,
Tüzet szór, lángot fű, de semmi haszna,
Kardos macskák jönnek, le fogják őt szúrni,
Lángjára jég hullik, mintha havazna.

Varázsfolyadékot, egy-két fiolával,
Mióka kezével előre legyint,
A sárkány torkába repül a folyadék,
Előbb egy hullámban, aztán még megint.
Köhög, krákog, hörög a fene sárkánya,
Torkában a tűzláng megfagy, megreked,
Mit tettetek velem? A torkom lebéult,
Nem tudom megsütni ványadt testetek!
Bíborfekete úr kibújik lukából,
Hátsó lábán ugrál, ordít, üvöltöz,
Azt mondja trágárul, hevesen sárkányul:
Itt nem lehet élni, máshová költöz!

Karmos Mió kardja előre szökkenő!
Ide a királylányt, vagy véred ontom!
Te fekete sárkány, alamuszi állat,
Még egyszer kérésem neked nem mondom!
Vad Bíborfekete lángja nem működik,
Torka tüzét varázs fojtja igazán,
Nem képes szólni, mondatot mondani,
Varázssal rekesztve torka, a kazán.
Varázskrém a testen a tüzet kioltja,
Kacor Király kiált: - A sárkány beteg!
Hős négy macskánk ugrik, kardját is kivonja,
Támadnak, mint zúgó, sötét fergeteg!

Jajj! Segítség! – s szalad a böhöm sárkánya,
Utána a macskák, kardot szegezve,
Elől fut a sárkány, kapkodja a lábát,
Csapkod a szárnyával, gyorsan evezve.
Kergetik a macskák, de a sárkány gyorsabb,
Ekkor Csizmás Kandúr előtte terem,
Állj meg sárkány, rögtön, vagy nevemre mondom,
Rusnya ábrázatod mindjárt beverem!
Fékez a nagy sárkány, feltúrja a földet,
Orra hegye majdnem Csizmást érinti,
Orrba vágja Kandúr, hátra hőköl a gyík,
Csizmás nyugalomra, s békére inti.

Sárkánybércek-hegység sok sárkány lakója

Báván csodálkozik, mi e harci zaj,
Amely tolvaj társuk háza felől hangzik,

Amely üvöltözés rettentőn szilaj.

Láthatni, a sárkány ide-oda futkos,

Nyomában négy macska, folyton döfködi,

A nagy hancúrozást, kevés idő múltán,

Gomolygó, setétlő porfelleg födi.

Csak a rikoltozás, az hallatszik tisztán,

Hallani javából az üvöltözést,

Futkárzó hangokat, macska fenyegetést,

Sárkány fenekébe ható karddöfést.

Kergeti négy macskánk a böhöm lányrablót,

Igen alaposan ellátja baját,

Könyörög a sárkány, ne püföljék tovább,

Inkább átad mindent, kincset és kaját.

Karmos Mió kéri: - Elő a leánnyal,

Vagy addig képellek, mígnem összerogysz,

Addig ütöm fejed, amíg a nyakadon

Buta sárkány arccal körbe nem forogsz!

Jajj! Jajj! Liheg, jajgat a fekete sárkány,

Átadom zsákmányom, vigyétek a lányt,

Megmondom őszintén, nekem is teher volt,

Vigyetek minden lányt, mindet, valahányt!

Karmos Mió szökken, az ajtót kinyitja,
Sárkányvár szüzei elő omolnak,
Meghökken Mióka, négy királylányt számol,
Kik megdöbbszent Mió után bomolnak.
Gyertek, négy királylány, a sárkány leverve,
Szabadon mehettek négy égtáj felé,
Ám a királylányok, édes, lágy sóhajjal,
Csókolnák a fejét, kit ő nem lelé.
Jól van, jól van! – dohog hős Karmos Mióka,
Mehettek atyátok birodalmába,
De a négy királylány nem akar elmenni,
Inkább esne vágyva macskák karmába!

Fenn az ágon Mió, lenn a négy királylány,
Mióka villámként fenn, a fán terem,
A négy királyleány bomolva sóhajtoz,
Szól egy lány:- Gyere le, s rendelkez velem!
Dehogy megyek lejjebb, eszem ágában sincs,
Elvesztettem fejem, meg kell keresnem,
S a behemót sárkány még javában harcol,
Tilos szerelembe veletek esnem.
Az ám, a fekete nem adta meg magát,
Csizmás Kandúr úzi, karddal szurkálja,
Kacor Király veri, Bajszos Cindri hajtja,
Hanem a nagy sárkány vitézül állja.

Éles karmaimmal szerteszét szaggatlak,
Mind a hármatokat, meg a fán ülőt,
Én vagyok a sárkány, felfallak bennetek,
Aztán utánatok a fán üdülőt!
Emeli a lábát hosszú karmaival,
Kacor felé csapkod, suhint hevesen,
Kacor Király cselez, majd támadást indít,
Levágja karmait, nagyon cselesen.
Csizmás Kandúr mondja: - Fogadat kiverem,
Bajszos Cindúr rikolt: - Add meg magadat!
Vagy, ha tovább harcolsz, bele is rokkanhatsz,
Sárkányok szégyene, kövér daganat!

Talpába szúr Kacor, a nagy sárkány visong,
Csizmás fejbe veri: - Ezt most szereted?
Bajszos Cindri néhány pikkelyét leveri,
-Mondd meg, mekkora a verés kereted?
Engedd el a lánykát, saját önszántadból,
Akkor nem kapsz verést, sárkány szégyene,
Élheted életed sötét barlangodban,
Csücsülhetsz kincsedben, te sárkány fene!
Amíg a leányok Karmos Miót üzik,
Addig a három hős a sárkányt veri,
Nagy Bíborfekete oda van, meg vissza,
A három hős macska meg is neveli!

Megadom magamat, látom, nincs esélyem,
Ti varázsló macskák, tüzem vettétek,
Perzselő tüzet elvettétek tőlem,
Legfőbb fegyveremet, amihez értek.
Jól van, busa sárkány – mondotta nagy Kacor,
Életed megmarad, meghagyjuk élted,
Sőt, még arany, gyémánt kincseket is kaphatsz,
Bővül kincseskamrád, amint remélted.
De őszinte legyél, mindent elmeséljél,
Mért loptál királylányt, ki vett rá erre?
Vagy bevallasz mindent, vagy még titkolózol,
De akkor rab leszel, nem mész semerre!

Nehezet sóhajtott a böhöm sárkánya:
Elmesélek mindent, lelkem is rajta,
Barlangom szájánál ülünk le a gyepre,
S a Bíborfekete nagyot sóhajtja.
Hősi növendékünk borral tére vissza,
Hallgatjuk, Fekete, történetedet,
Megmondjuk őszintén, ettől függ az élted,
Távoli jövőben mi lesz majd veled?
Köszönöm, hős macskák, éltem kíméltétek,
Elárulom nektek az igazságot,
Kamarás mondotta, lopjam el a lánykát!
Most a négy hős macska jó képet vágott.

Karmos Mió lejött a magas vészfáról,
Négy a királylányka, mit kezdünk velük?
Szétosztom köztetek, hősi barátaim,
Domborodjon rátok elülső felük.
Karmos Mió kéri a király leányát:
Kedvesem, királylány, kövess engemet,
Jó apádhoz viszlek, szabad vagy, királylány,
Hanem gőgösséged mostan elveted!
Apádhoz vezetlek, hol csinos kezedet,
Szabadon, kényedre osztogathatod,
De azt ne képzeljed, bármely harcosunknak
Tudatát, erényét fosztogathatod!

Tábortüzet raktak, a négy királyleány
Táplálta a tüzet, serényen rakták,
Te leszel a szakács, te Fekete sárkány,
Majd a megfőzendőt kezébe adták.
Bableves, csülökkel – mondotta a sárkány,
Ez lesz a főfogás, nagyon kedvelem!
Ribillió tört ki, nagy Kandúr dühöngött:
Csülkös bablevesben kedvem nem lelem!
Elárulom, macskák, gyémántot ígértek,
Lopjak egy királylányt, majd visszaadjam,
Kapok egy kis kincset, de ne érdeklődjek,
Királylány foglyomat reájuk hagyjam!

Így telt a vacsora: sárkány főzte étkük!
Finom volt az éték, csodás ízekkel,
Kacor Király mondá: - Te Fekete sárkány,
Finom a te főztöd, vodka vizekkel.
Gyere palotámba, hol főszakács lehetsz,
Bármit főzhetsz nékem, ott kiteljesülsz,
Palotám jó népe áldja majd a neved,
Sírnak, ha tepsidbe te is bele sülsz.
Na, mit mondasz erre? Maradsz barlangodban,
Ülsz a kincseiden, ezt elfogadom,
Mondják, a sárkányok kincseiken ülnek,
Itt egy arany tallér, ezt neked adom.

Előbb likőrt ittak, keserű fajtájút,
Ettek szalonnába gyöngyölt májacskát,
Rákollót, vastagot, pompásan átsütve,
Töporthyút kenyérrel, süttött hájacskát.
Levesnek halászlét, harcsa hússal rakva,
Aztán ragulevest, disznó húsával,
Majd sült ökörcombot tálalt fel a sárkány,
Sok zöldségkörettel, meg sült busával.
Végén csokiöntet járt a lakomához,
Fagyi, torta, kávé, olyan fekete,
Azt mondja jó Cindri, hős macska növendék:
Sosem lesz belőlem vézna remete!

Na fiúk, harcosok! – üvöltötte Mió,
Menjünk a királyhoz, vigyük a lányát,
Vigyük sárkányunkat, ezt a behemótot,
Ha nem is egészét, néhány foszlányát!
Ülj le, Karmos Mió! – mondotta nagy Kacor,
Ne üvöltözz itten, tán sokat ittál?
Egyél még, barátom, felszívja a vodkát,
Láthatod szemeddel, tele itt a tál!
Megyünk, amint tudunk, de te, sárkány pajtás,
Jössz négy szolgálattal, gondolom, tudod,
Itt ez az ezüstsíp, ha beléje fúvok,
Közöttünk a távot rögtön átfutod.

Négy macska, négy leány, meg a böhöm sárkány
Igaz barátságba ottantól esett,
Felfalták az étket, nagyot vigadoztak,
Felettük a szép Hold két szemmel lesett.
Éjfélig mulattak, aztán lepihentek,
Hosszú és göröngyös út várt rájuk,
Király úrhoz menni, ez volt adott szavuk,
De nem várt az úton senki se rájuk.
Hacsak az oroszlán, medve meg a farkas
Nem várta a részét, úton leskelve,
Arra kell gondolni, a három fenevad
Elő fog bukkanni, vágtyól eltelve.

Indultak az útra; reggel mosakodtak,
Aztán Kacivár lett célja utuknak,
Annyira siettek, szaporázták léptük,
Várfal kapujánál majd' orra buktak.
Sárkánybércek-hegység elmaradt mögöttük,
Kaci elébük ment, örült jöttüknek,
Ünnepségek lesznek, lakomák, fesztivál,
Kaci igen nagyon örül körüknek.
Ezt a szeretetet nem lehet lerázni,
Ezért három napig ottan maradnak,
Majd az ünneplésből, Kaci áldásával,
Nagy macska hőseink tovább haladnak.

Oroszlán országán halad sebes lábuk,
Kérem jutalmamat! – szól az oroszlán.
Sípszó hangzik, s repül egy fekete sárkány,
Fuss oroszlán, száguldj, ott egy boroszlán,
Rejtőzz el előlem, vagy felfallak téged,
Jogtalanul kértél, igazság nélkül!
Dühödt az oroszlán, hörög, morog, bömböl,
Fekete dühébe majd' bele kékül.
Visszaéltem, sárkány, adott helyzetemmel,
Elismerem, sárkány, nagyot hibáztam,
Nem voltam önzetlen, mindenről lemondok,
Elismerem, mostan majdnem ráfáztam.

Mentek Medveföldre. Elő jött a medve:
Hörgött, morgott, bömbölt: - Hol a jutalmam?
Mind megígértétek, négy hatalmas macska,
Lesz díjam, országom, úri hatalmam!
Sípszó hangzott, éles; szállt a sötét sárkány,
Mi a baj, Medve úr? Képen vágjalak?
Visszaéltél, Medve, ismereteiddel,
Bőrödről, kérdezlek, most lehántsalak?
Azt mondja a medve: - Igazad van, Sárkány,
Visszaéltem többször a törvényekkel,
Büntess meg, szaggass szét, megbuktam, egyél meg,
Hirdesd ki végzetem, igaz tényekkel.

Aki buta, ökör – mondja a nagy sárkány,
Az is marad mindig, ez a végzete,
De te medve volnál, bozótok nagyura,
Nem eszelős lények árnyékképzete.
Mindig úgy viselkedj, mintha medve lennél,
Ne csalj, ne lopj, maci, brummogj, málnázzál,
Egyél sok mézecskest, hisz mézevő volnál,
Vigyázz a fogaddal, nehogy ráfázzál.
Így beszél a sárkány, a medve meg dörmög,
Jól van jól, málnázom, mindjárt megyek én,
Nem gondoltam volna, ennyire becsaptok,
Megyek búsongani erdőm szegletén.

Farkastáj vidékén elő jött a farkas:
Ide a béremmel, mit ígértetek,
Megmondtam az irányt, rengeteg sok kincsért,
Teljesítém, amit tőlem kértetek!
Megszólal a sípszó, az ezüstsíp harsan,
Előront a sárkány, mi a baj megint?
Karmos mancsa lendül, orrából gőz pöfög,
Az ordas farkasra karja rálegyint.
Állj meg, jó barátom, te bíboros sárkány!
Karmos Mió mondja: - Meg ne öld szegényt,
Hibázott, az igaz, de majd jóvá teszi,
Nehogy megsebesítsd e farkas legényt!

Kérlek, sárkány koma, hozd el az oroszlánt,
Azután a medvét, nagy karmaiddal,
Beszédem van velük, rendbe tenném dolguk,
Ne üvölsön éjjel bosszús harci dal!
Elhozta a sárkány oroszlánt, s a medvét,
Gyere, farkas koma, te is hallgassad,
Kérdem én, Mióka, én is egyezkedtem,
Arról egyezkedtünk, teljen a hasad?
Én arra emlékszem, pillangót kergettem,
Aztán egy poszméhet, s aranyfátyolkát,
Nem adtam kezemet kergeteg egyezésre,
Ezt a hírt, három úr, kérlek, pátyolnád!

Így igaz, így igaz! – dörmögték a macskák.

Mondta az oroszlán: - Ezt elismerem,
Kelletlenül ugyan, mert nem lesz már jogom,

Minden nap magamat, hogy tele egyem.
Bólintott a medve: - Karmos Mió nem volt

Ott az egyezségnél, sajnos, így igaz,
De szomorú lettem! – morogta a farkas,
Számomra ez ügyben nincs semmi vigasz!

Figyeljeteek reám! – követelte Mió,

Legyetek kapusok palotám előtt,
Munkátok heverés, no, meg nézdelődés,
Ellenőrizhettek sok járókelőt.

Mi lesz a fizetség e nehéz munkáért?

Kérdezte a farkas, aki lusta volt,
Ő főzni nem szokott, hanem csak zabálni,

Holdra üvöltözni, s máskor csak loholt.
Minden nap egy arany, ez lenne a zsebpénz,

És annyit ehettek, amennyit tudtok,
Folyton csak ehettek, dagadtra hízhattok,

Oly kövérek lesztek, alig szuszogtok.
Ez mán döfi! – mondja, kissé helytelenül,

Az oroszlán maga, szeme is ragyog.
Elfogadom, Mió! – brummogja a medve,

Felüvölt a farkas: - Veletek vagytok!

Akkor menjünk tovább, Sárvárba haladjunk!
Így tettek okosan, vitték bőrüket,
Amíg az arany nap fejük fölött sütött,
Madárdalt hallgattak, egy se volt süket.
Lankás hegyoldalon kanyargott az útjuk,
Méregzöld fenyvesek alatt bükkösök,
Még lejjebb tölgyesek, juhar, hárs és kőris,
Fenn, a hegymagasban, fenyves törpösök.
Kékellő Küküllő csörgedezett csendben,
Smaragdzöld mezőkön türkiz tavacsák,
Lilásbarnás ormok fekete felhők közt,
Előttük az élen hősi négy macskák.

Elől a négy macska, utánuk a sárkány,
Hátán négy királylány csendben vígadoz,
Menetüket zárja három kapuslegény,
Sárvár kapudánja láttukon haboz:
Kik, s mifélek vagytok? Macskák, lányok, sárkány,
Hátul fenevadak, megszelídülten,
Szólok egy főnöknek, furcsa ez a menet,
Két szeme jojózik, kicsit idülten.
Királyka jön elő, aki főnök volna,
Felesége Mirci, jár az oldalán,
Kacor Király, bátyám, vendégem legyetek,
Jertek asztalomhoz, s esztek is talán?!

Kacor és Királyka egymásra találtak,
Örült a két testvér, fenemód örült,
Mentek királykához, nagy palotájába,
Hol a három kapus elő pöndörült.
Legyetek vendégim, egyetek, igyatok,
Látom, az utóvéd igen éhezik,
Meksütünk tíz ökröt, száz birkát, húsz disznót,
Újdonsült kapusok mindet élvezik.
Királyi lakoma vár a kis csapatra,
Mirci, a főnöknő, trónon tündökölt,
Be kellett mutatni mind a négy királylányt,
Amíg a kapusok faltak pár ökört.

Íme, Bori leány, véle Teri leány,
Most jó Mari leány, utána Piri,
Mind a négy hercegnő, kiváló és bájos,
Mondotta Mióka, s csettint, csiribí!
Közben Bajszos Cindri, a Cirmogi Cindúr,
Mágus sátorához ellopakodott:
Üdvözlét, Mágus úr, köszönjük szereid,
A célállatunkon mind és jól fogott.
Karmos Mió üzen, hercegi rangot kapsz,
Hálásan köszöni nagy segédletét,
Egyben most meghívom a nagy esküvőre,
Tegye kend kedvünkre, jó tiszteletét!

Azt modja a mágus: - Rendelkezzél velem,
Híveteket látod, segíték nektek,
Tudok oly híreket, amit nem is sejdítsz,
De egy hír segíthet ti kelmeteknek.
Vár egy sereg rátok, meg akarnak ölni,
Tagja e seregnek rabló, s bandita,
Liget közt lapulnak, lombos hegyoldalban,
Árkokban sok örök rátok sandíta.
Köszönöm, Mágus úr, társaim nevében,
Amit mondtam néked, az, gondolom, áll,
Elvárunk a lagzi legfőbb csúcspontjára,
A négy hősi macska tégedet komál!

Királyka házában zajlott a lakoma:
Mirci, a királyné, volt a vezénylő:
Előétel legyen szalonnás sajtfalat,
Velővel pirítós, mondá a fénynő.
Szűzpecsenye sütvé, gyömbéres mártással,
Majd lacipecsenye, szepezdi formán,
Utána kis szárnyas, subás csirke étel,
Majd gyimilcses torta, szeder az ormán.
Zajlott a lakoma, királyi rend szerint,
Tarka sütlipaprika, makói módra,
Szilva mazsolával, majd egy kis cibere,
Tanulj jobban főzni, tanulj okodra.

Szent magúri konyhánk maga a művészet,
Tálak az abroszon, amely habfehér,
Lakomára főztek Királyka házában,
Ahol sült a tűzben sok finom kenyér.
Falatozás végén italok sorjáztak,
Nemes bor, finom ser járt az asztalon,
A meghívott népek voltak tán több százan,
Bort, sert ittak, s ettek, nagy szájjal falón.
Királyka és Cirmi híres lakomája
Idők végeztéig neves lesz talán,
Ha a hősi macskák úgy gondolják, akkor
Megismétlik hamar, Mió asztalán.

Királyka házából tovább állt a csoport,
Sárvár városából kivándorlanak,
Megyen a menetük északi irányba,
Hol hegyek szürkéllnek és komorlanak.
Csizmás Kandúr eltűnt, csizmája elvitte,
Makacs Garfield után futott, kutatott,
Színész kompániát, mint a szél, kereste,
Óperencián is lobbalt átjutott.
Aztán Bulgárföldön megtalálta őket,
Hív Karmos Mióka, gyertek utánam,
El kell játszaniatok, amit megbeszéltünk,
Amíg oda érünk, lassú lesz lábam.

Elöl méne Mió, utána csapatja,
Majd hátul, lapulva, toborzott sereg,
Kacivár és Sárvár ifjú harcosai,
Még a nagy sárkány is halkán sistereg.
Mió szeme kutat: Kacor Király, s Bajszos
Előre siettek, felderítőként,
Oroszlán és medve, meg az ordas farkas
Vélük kutakodnak, mégpedig önként.
Leltek hamarosan egy rejtett sereget,
Az út mentén lapult rablók serege,
Talán e csatáról szól majd egy-két dalnok,
Győztesekről dalol majd egy-két rege.

Rablók seregében Gallóca a vezér,
Puffancs és a Csámpás két alvezére,
Sömör, a kamarás, izgatottan várja,
A macskák csapata oda, mint ére?
Van boszorkánymester és harminc boszorka,
Összetoborozott csapata táján,
Öt ördögfióka segíti seregét,
Teng-leng a szerencse ingó hintáján.
Sok pénze van benne, főleg királyi pénz,
Amit a kincstárból titkon ellopott,
Ha a csata végén nem ő lesz a győztes,
Eloson, az éjhez már hozzászokott.

Jön Karmos Mióka, fütyörészve sétál,
Gallóca megretten: - Sömör csillapulj!
Veszedelmes macskák jönnek fenn az úton,
Én azt tanácsolom, feküdj és lapulj!
Egész seregünket szétverik a macskák,
Legyőznek, megölnek, nagyon rettegek!
Gallóca úr, befogd, ne rettegj, te kutya,
Minket támogatnak a pokol egek!
Mégis, uram, kérlek, óvatosan támadj,
Jó Karmos Mióka, győztes mindenhol,
Nem lehet meglepni, nagy, hatalmas macska,
Mögötte, úgy látszik, egy sereg lahol.

Karmos Mió intett: - Mögém, harcállásba,
Völgy felől Gallóca serege lapul!
Előtör Gallóca, ordít, üvölt, zajong,
Gyalázkodva támad, káromol, s szapul.
Jönnek a fekete páncélos zsoldosok,
Mögöttük boszorkák és öt ördögök,
Rohamoz az elbújt söpredék serege,
Az igaz erkölcsöt lerántó körök.
Gaz boszorkánymester seprűnyélen repül,
Harminc boszorkánnyal felülről támad,
Visítóz és vijjog a boszorkány sereg,
Nagy, szürke keselyűk, csahos madárhad.

Karmos Mió kiált, kardja fénytől villan:
Előre húséges, bátor harcosok,
Leverjük a rablót, árokban lapulót,
Előre, jó macskák, hősi bajszosok!
Rohamoz a gonosz, fekete ellenség,
Jött az ellencsapás, ifjak hadsora,
Csapatok sorjáztak rohanva egymásra,
S megjelent egy sárkány, mint hegy, akkora!
Kacor Király döf, szúr, Karmos Mió táncol,
Aprítja az ellent, ugrál szökellve,
Bajszos Cindúr Cindri kiváló bajvivó,
Az árok lassacskán ellentől telve.

Farkas és a medve, meg a bőszi oroslán,
Ördöggel csatázik, marnak konokul,
Öt ördög megtudja, mi az, hogy tépőfog,
Ebből a csatából tanulva okul.
El is futnak gyorsan, szedik az irhájuk,
Amely a testükről szétszaggatva lóg,
Közben dúl a csata, üvölt száz sebesült,
Sikoltoz a csonkult, nyögnek a halók.
Sárkány száll az égen, szájából lángot ont,
Boszorkákra zúdít perzselő tüzet,
Csak úgy, mellékesen, dolga közepette,
Védi a királylányt, s a többi szüzet.

Boszorkák pörögnek fenn a levegőben,
Seprűnyelük lángol, földbe csapódnak,
Lángoló meteor, olyan a boszorka,
Nagyokat nyekkennek, s többet nem szólnak.
Gaz boszorkánymester lovagol seprűjén,
Látja Karmos Mió, ez a kamarás,
Nyomorult áruló, aljas, gonosz ember,
Királya kebelén kész kígyómarás.
Nincs már több boszorka, csak mesterük száguld,
Utána a sárkány sebesen suhan,
Lángot szór utána, s a boszorkánymester
Alákalimpálva erdőbe zuhan.

Karmos, Kacor, s Bajszos kemény küzdelemben
Elkapja Gallócát, s két alvezérét,
Puffancsot és Csámpást, s lukasztva bőrüket,
Kissé megcsapolják a rablók vérét.
Kacivár és Sárvár ifjú harcosai
Legyőzték a rabló zsoldos sereget,
Teljes a győzelem, s odafenn az égen
Egy hatalmas sárkány járja az eget.
Árokcsata legyen e csatának neve,
Mondotta Mióka, s egyetértettek,
Majd tábort ütöttek, s ettek jó bablevest,
Melynek főzéséhez igen értettek.

Gyors menetben hamar magas hegyhez értek,
Rajta a várkastély, kapuja tárva,
Király úr a kapus, édes lányát várja,
Megy karjába Bori, sebesen járva.
Könny gördül a király szeme szögletéből,
Lám, megmenekültél sárkány karmából,
Hanem a kezedet elígértem immár,
Vőlegényt választék a négy macskából.
Így szólt ekkor Mió: - Királylány, szabad vagy,
Azt csinálsz, mit akarsz, bár kezed kértem,
Ám, ha nem jössz hozzám, mivel, hogy nem tetszem,
Más terveid vannak, azt is megértem.

Bori gondolkodott, három lány unszolta:
Ne hagyd az alkalmat báván elveszni,
Hős a szabadítód, jóképű és bátor,
Most már más vőlegényt nem kell keresni.
Azt mondja kis Bori: - Hozd ide a szűröd,
Ha reggel kiteszem, mehetsz, merre látsz,
Kapsz majd fél országot, ha szűröd kiteszem,
Azt meg nem szeretem, ha itt száját tátsz!
Nincsen nekem szűröm – mondotta Mióka,
Nem baj, adok egyet, ezt keresd reggel,
Válaszom megadom, tudni fogod, vitéz,
Majd minden kiderül, ha a nap felkel.

Elrendeztek mindent a kapu dolgában,
Kapus lett a farkas, medve, s oroszlán,
Kimerítő munka kapuban feküdni,
Majd' beleroskadtak, sokat dolgozván.
A Bíborfekete szép lakosztályt kapott,
Benne plüss és bársony, hentereghetett,
Ha már nem hentergett, szundítani vágyott,
Kedvére akárhol lepihenhetett.
Esti szürkületkor kocsik csikorogtak,
Megjött Makacs Garfield színész csapata,
Csizmás Kandúr velük, mentek az udvarba,
Csattogott a kövön a sok lópata.

Reggel Karmos Mió kereste a szűrét,
Mivel nem találta, bekopogtatott:
Fogadta a király, magához ölelte,
A mi családukba az Isten hozott!
Kitűzték az eskü, s lagzi időpontját,
Meghívták vendégnek összes barátjuk,
Kacivár és Sárvár ifjú hadseregét,
Minden barátunkat szívesen látjuk!
Mondotta Mióka, és még hozzátette:
Négyes esküvő lesz, nagy meglepetés,
Kacor s Teri, Csizmás s Mari, Bajszos s Piri,
Szintén házasodnak, lesz ünnepelés!

Pökhendi kamarás, megégett képével,
Jelent a királynak: - Igaz szavamra,
Kincseskamrád üres, sok volt a kiadás,
Alig van pár arany, üres a kamra.
Szegény lett a király. Hallja ezt a sárkány:
Ne félj, jó királyom, hozok keveset.
Azzal sok tonnányi aranyat, gyémántot
Vitt be a kamrába, szemük csak lesett.
Hanem a kamraőr én leszek ezután!
Közölte a sárkány, a király bólint:
Sárkány a kamarás, tele lesz a kamrámm,
Minden gonosz tolvajt majd fejen kólint.

Királyka és Mirci díszes csapattal jó,
Hozza Turcsi tolvajt, vasra vert rabot,
Mikor szóltak hozzá, vagy kérdeztek tőle,
Turcsi össze-vissza, bambán dadogott.
Megjött a mágus úr, herceg lett belőle,
Falusi gazduram jött a nejével.
Karmos Mió mondja: - Kend lesz a főbíró,
Sok okosat tegyen majd a fejével!
Kaci is odaért, meg a sok száz ifjú,
Sőt, a nép is várta, legyen esküvő,
Mindenkit meghívtak szerte hét határon,
Esküvőjük várta több ezernyi fő.

Templomba vonultak, letették az esküt,
Püspök úr vezette szertartásukat,
A hitvesi csókra csodás csoda történt,
Többé nem találták macska társukat.
Zajongott a jó nép! A négy macska helyén
Négy deli legény állt, négy ifjú király,
Meg kellett beszélni, mily nagy csoda történt,
Zúgott a vendégség, be nem állt a száj!
Mentek a lagzira, terítve sok asztal,
Állítottak szemben széles színpadot,
Makacs Garfield kiáll, ki társulatával
Egy jó színdarabot ott előadott.

Figyelj, jó közönség, írtam egy darabot,
Képzelet játéka, vagy a valóság,
Amit előadunk, eldöntheted magad,
Összecsap most benne a rossz, s a jóság!
Kezdődött a darab, maga Makacs Garfield
Volt a főszereplő, csodásan játszott,
Bemutatták rendjén Mió történetét,
A lányszabadítást, s minden jól látszott.
Morgós Cicúr Csizmás, Miska Kot meg Kacort
Ügyesen mintázva alakította,
Félis Nemis lett a Bajszos Cindri Cindúr,
Aki Tarka Macskát, Turcsit elfogta.

Mancsos Macsek volt a nagy Bíborfekete,
Mocsok Macsek bájol, ő a varázsló,
Mehály volt a medve, Cicor meg a farkas,
Ket lett az oroszlán, szeme parázsló.
Kackiás Kacikó játszott a jó Kacit,
Füles Cicókatta meg a Királykát,
Drombi Doromb, s vele jó Cirmogó Kendúr,
Puffancsot és Csámpást, rablók hitványát.
Morgós Cिमmarek volt Gallóca, a vezér,
Sicc Kattog lett Sömör, ki a főgonosz,
Egészen jól játszott, mindenki elhitte,
Az egész országban ő a legfőbb rossz.

Cicó Cirmos késett, rendőr lett belőle,
Borit jól mintázta szép Macska Cica,
Terit Milli Cilli, Marit Nafnaf Nyaú,
Pirit, a Piroskát, meg Cica Mica.
Miluka Ciluka lett Mirci királynő,
Boszorkát formázott Selymes Cirmike,
Nyaf Nyávogi ördög, mint a Nyaú Nyaú,
S boszorka lett szintén Macsek Cilike.
Cicuka Nyafka lám, ügyes felszolgáló,
Ciló Cila illeg, csinos szobalány,
Cicegő Cicike főszakácsnőt játszott,
A boszorkánymester volt már csak talány.

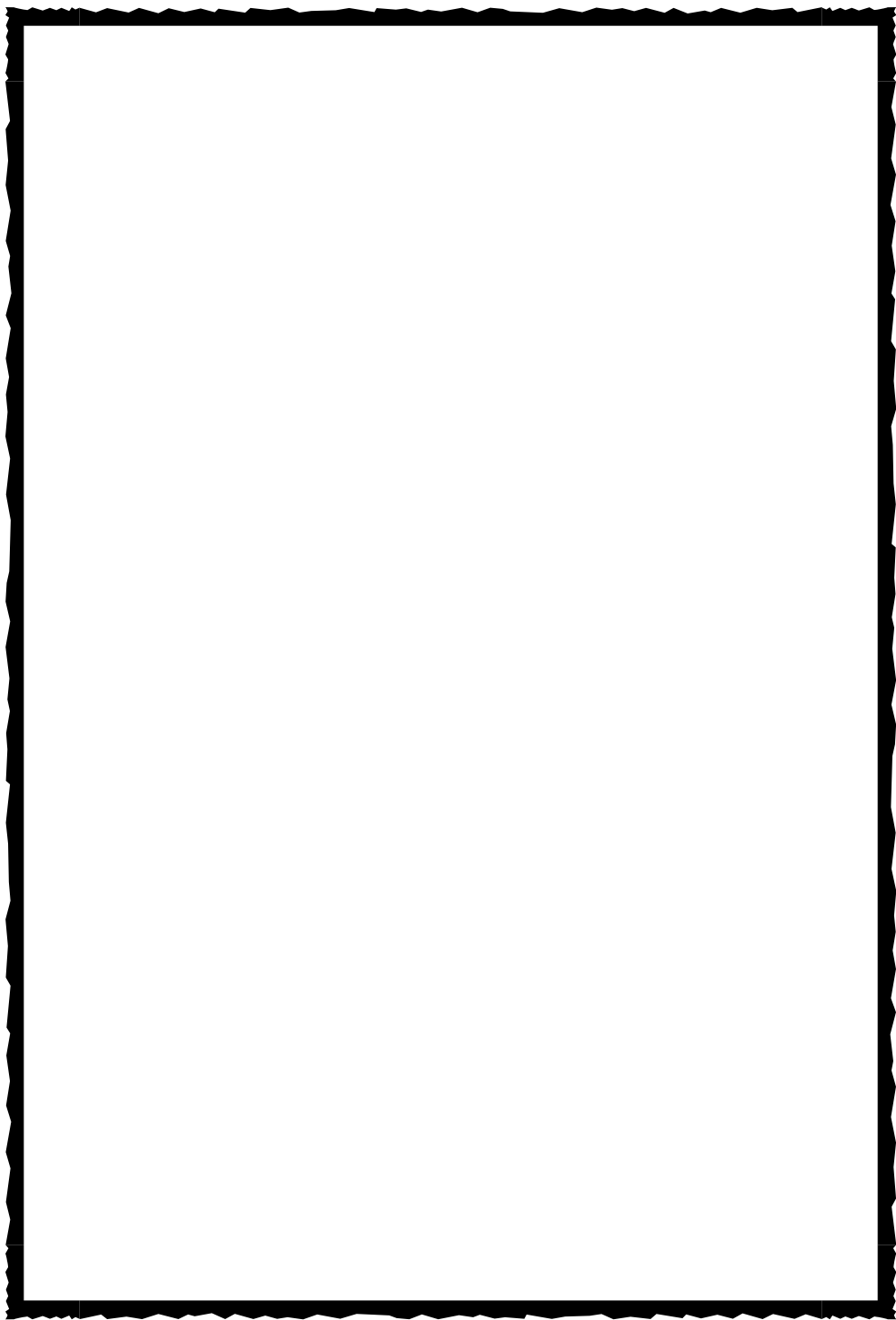
Sömör izgett, mozgott, épp meg akart szökni,
Mikor Mió kardja nyakának mered,
Sicc Kattog, a Sömör, boszorkánymester lett,
Elloptam, királyom, minden ékszered,
Elraboltam lányod, s e sárkánynak adtam,
Tégedet megöllek, ezt terveztem én...!
Hazudik! – kiáltá az igazi Sömör.
Nagymester vagy te az aljasság terén!
Vigyétek börtönbe – rendelkezett Mió,
Turcsi tolvajt pedig mellé tegyétek,
Most pedig vendégség, hölgyek s barátaim,
A sok finom ételt kedvvel egyétek!

Nagy tapsvihar után, amely Garfieldnek járt,
S a többi színésznek, a násznép zsongott,
Lakomázni kezdtek, csendben beszélgetve,
Néhány komor vitéz bortól borongott.
Habban sültött körtét, s olivás kaviárt,
Gombás és tejfölös katonát ettek,
Vörösboros ragut, marhahúsból készült,
Sokan a kezdetnél már tele lettek.
Forró árpaleves, finom szarvashússal,
Fokhagymás nyúlcombok sorban sorjáztak,
Agyagban sült pisztráng és mandulás sügér...!
Tálakkal a szolgálk szinte tornáztak.

Mazsolával töltött sült bélszín párolgott,
Füstölt sonkakrokk illata illant,
Egészben sült ökrök, saját zsírban sűtve,
Piros parázs fénye tányéron csillant.
Zajlott a lakoma, a rengeteg ember
Jól érezte magát, vígan mulattak,
Amint befejeztek egy ízletes fogást,
Ügyes felszolgálók új ételt adtak.
Csuka szeletkéket cékla salátával,
Szőke sörben párolt káposzta batyut,
Májat puliszkával, gombás sültpecsenyét,
S rengeteg palackból húztak dugattyút.

Végül édességek sora következett,
Málnás rácsos pite, mandula torta,
Finom diós béles, meggyes, s mákos rétes,
Népünk a tálakat jól kikotorta.
Tokaji aszúval koccintottak végül,
Sokat szónokoltak, s áldomást ittak,
Dicsérték a királyt, lányokat s férjüket,
Dicséret özönnel szópárbajt víttak.
Egybensűlt vaddisznók zárták a lakomát,
Omlós hús illata szállott szerteszét,
Söröztek, boroztak, másnap újra kezdték,
Bizonygatni, jó volt? Nem kell sok beszéd!

Karmos kihirdette: nevem Kardos Mihó,
Jó macska nevemet szintén megtartom,
Elvárásolt herceg voltam a múlt korban,
Most titeket szolgál éles vaskardom.
Bori, a királynő, a nőnép támola,
Én leszek az ország biztos alapja,
Igazság, becsület, hűség és jó szándék,
Legyen országunknak kő talpazatja.
Véget ért a lagzi, szürke hétköznapiok
Helyett csodás napok következtenek,
Amíg Mihó s Bori volt az uralkodó,
Örömben élhettek mind az emberek!

A sorozatban következnek:

Mesék Birodalma
Menny És Ég Fiai
Kalandok a Naprendszerben
A Vezér legendája
Möndölöcskék és más versek